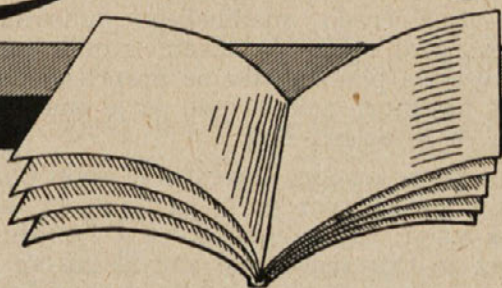

CVETJE

XLVI.
LJUBLJANA

1929 - VI.
JUNIJ

P. KRIZOSTOM:

Procesija.

Sto zvončkov cinglja.
Sto lučic gori.
Kadilo prede sive mreže.
V beli pšenični Hostiji
Gospodovo Srce živi.

Preko polj se procesija vije.
Kot sonce monštranca zlata sije
in siplje božji blagoslov.

Med sladkim kipenjem zvonov
vroča molitev gori:
„Gospodovo Srce
v beli pšenični Hostiji,
nad nami kraljuj in gospoduj!
Sonce žarno nam bodi.
Naše misli, naša dela
naj tebe iščejo povsod!“

— — — — —

Duhovnik v raj potopljen
z nebom tesno spojen
Jezusa nosi.

Sto zvončkov cinglja.
Sto lučic gori.
V beli pšenični Hostiji
Sonce ljubezni —
Gospodovo Srce živi.

P. MODEST:

VEČNI LJUBEZNI.

Ko je Mozes pasel čredo mladinskega duhovnika Jetra na gori Horeb, je zagledal ogenj v nizkem grmičevju. Opazoval je in opazoval švigajoče plamene ter se prepričal, da grm gori in ne zgori. Radovednost, kaj more neki to biti, ga je gnala bliže in glej — iz plamenečega ognja se je oglasil Bog.

Jezus Kristus pa je razodel človeškemu rodu plamenečo ljubezen svojega Srca. Kakor goreči grm gori, pa ne zgori, ker je neskončna, nima ne konca ne kraja; saj je njen izvor v ljubezni Boga Očeta do Boga Sina. To nam je Odrešenik sam zatrdil rekoč: „Kakor je mene ljubil Oče, sem tudi jaz vas ljubil; ostanite v moji ljubezni. Ako boste spolnili moje zapovedi, boste ostali v moji ljubezni, kakor sem jaz spolnil zapovedi svojega Očeta in ostal v njegovi ljubezni. To sem vam povedal, da bo moje veselje v vas, in da se vaše veselje dopolni.“ (Jan. 15, 9—11).

Ljubezni pa Jezus ni učil samo z besedo, ampak jo je tudi v dejanju pokazal. Pomagal je ženinu in nevesti v njuni zadregi na ženitovanju v Kani; utolažil je jokajočo mater v Naimu ter ji mrtvega sina vrnil živega; odpuščal je spokornim grešnikom, ozdravljaj bolnike, izganjal hude duhove. Vse to in še mnogo drugega je storila njegova vseobsegajoča ljubezen, zakaj on ni prišel, da bi svet sodil, ampak da bi svet zveličal.

Nesebična požrtvovalnost je odsevala iz njegove ljubezni. „Večje ljubezni nima nihče, kakor je ta, da kdo dá svoje življenje za svoje prijatelje“ (Jan. 15, 13). In Jezus se ni upiral dati svojega življenja v odkup Adamovih otrok. Ni šel v smrt samo za prijatelje, marveč tudi za sovražnike; celó za tiste, ki so ga pribili na križ, za tiste, ki so še umirajočega preklinjali, zaničevali, zasramovali, je prosil: „Oče odpusti jim...“

Ko je mrtev visel na križu, je pristopil vojak ter mu s sulico odprl Srce. Tudi to je Gospod dopustil, nam v jasen dokaz, da močnejša ko smrt je njegova ljubezen. Da, močnejša ko smrt! Ne samó do smrti, ne samó do vnebohoda, marveč vedno, vse dni do konca sveta je hotel ostati pri nas. „Ker je vzljubil svoje, ki so bili na svetu, jim je skazal ljubezen do konca.“ Tabernakelj nam to najlepše dokazuje. Noč in dan prebiva v njem Jezus, ki nas vabi k sebi, ki nas hrani s svojim Telesom in napaja s svojo Krvjo, da ne omagamo na potu zveličanja.

Pa mi! Ali ni naše srce ustvarjeno za ljubezen? Če človek nima ljubezni do Boga, ima pač ljubezen do stvari; sebično, ničemerno, pogosto celo grešno ljubezen. Ali ne bi bilo to velika nehvaležnost napram Zveličarju? Saj nas je ljubil preje, preden smo mi njega mogli ljubiti, zato ima sedaj pravico zahtevati od nas ljubezen. „Prišel sem, da ogenj vržem na zemljo, in kako želim, da bi se že vnel!“ (Lk. 12, 49).

Ne preslišimo tega glasu, ako hočemo, da bo naše veselje dopolnjeno. Naj naše srce plapola kakor goreči grm v ljubezni do Jezusa in v viharjih življenja bomo okušali, kako sladek je Gospod.

P. ROMAN:

BLAŽENA HUMILIJANA.

(2. junija.)

Edino mesto na svetu, ki ima ime po rožah in po cvetju — „Florenca-Cvetoča“ je bilo tako srečno, da je imelo tvojo zibelko v svojem naročju.

Bilo je v letu 1220, ko je slavna rodbina de' Cerchi pognala v nov cvet, ki naj po lepoti, po modrosti in še zlasti po svetosti zatemni vse druge — to si bila ti Humilijana, preprosta, ponižna, skromna ne samo po imenu temveč tudi v resnici.

Tvoja mladost? Ali naj opisujem kako raste cvet na polju, ali roža na vrtu? Raste, kipi in se v nebo smehlja svojemu stvarniku. Tako je živela tudi Humilijana svoja otroška leta in zorela v dekleška. Šestnajsta pomlad ji je postala usodna. Na željo starišev, iz obzira do aristokratskih rodbin se je morala poročiti z možem, ki ji je bil po plemstvu enak, po duševnosti pa povsem nesličen. Petero dolgih let polnih razočaranja, bridkosti, neumevanja in ponižanja je trajal ta zakon. Ko ji je sprog zbolel ni gledala nazaj na bridka leta, ampak mu je vsa dobra stregla z največjo vdanostjo prav do konca. Ker si je s svojim precej nelepim in razkošnim življenjem nakopal poleg bolezni tudi mnogo dolgov, je te po njegovi smrti z lastno doto in s svojim osebnim premoženjem poravnala in uredila. Nato se je vrnila v očetovo hišo.

Marsikatero oko se je ozrlo za komaj enaindvajsetletno vdovo krasotico in domačih zgovornost se je trudila na vse načine, da jo pregovore k novi poroki. Sedaj se je temu odločno ustavila.

Da je ne bi še nadalje nadlegovali, si je izbrala v predmestju zapuščen stolp in se ondi nastanila. V skrbi, da ne zapade morda mračnosti in zapusti pravo pot ljubezni, je v svoji živi veri in resnobi prosila za sprejem v tretji frančiškanski red in se prepustila docela vodstvu duhovniku-frančiškaneu. V cerkvi sv. Križa v Florenci je prejela tretjeredno obleko.

Odtedaj se je prav do kraja posvetila samo eni skrbi: Živeti Bogu brez pridržka. Bila je usmiljena, ker je bil On usmiljen, potrpežljiva v mnogoterih boleznih, ker je On z nami potrpežljiv, ponižna tako, da je plemkinja po rodu in odlična gospa zbirala milodare za uboge gospe klarise od hiše do hiše. Molitev ji je bila ena sama pesem ljubečega srca, reveže pa je tako ljubila, da je lastna oblačila razdala.

Verno je služila Madonni, nebeški kraljici, svetnike je smatrala za lučke, ki svetijo ob potu življenja — kot opomin, kot bodrilo, kot zgled, kot prošnja, kot svarilo.

Bog, ki je s svojim zvestim zvest in neskončno dober plačnik, je to srce že na zemlji proslavil. Lastno dete-hčerko, katero je skrbno in ljubeče vzgajala, je obudila iz smrti v življenje, ponovno je vodo spremenila v olje ali vino.

Vendar kljub očitnim znamenjem božje dobrote, niti za hip ni prestala biti ponižna. Svoje nebogljeno telo je še nadalje pokorila s strogim postom in cele noči je prečula v molitvi.

Kakor lučka, ki z velikim plamenom gori, kmalu olje življenja použije, enako je to sveto življenje kaj kmalu zatonilo. V svojem sedemindvajsetem letu, dne 19. maja 1246 je zatisnila trudne oči in spregledale so v večni jasnosti.

Njeno delo in njeno življenje sta popisala sloveči generalni minister Vid iz Kortone in brat Hipolit iz Florence. Papež Inocencij XII. pa je njeno češčenje slovesno potrdil.

Humilijana — Ponižna bodi nam vsem, ki tako malo umevamo prošnjo: Jezus, krotki in iz srca ponižni, upodobi moje srce po svojem — živ zgled resnega prizadevanja in svetega uresničenja!

P. MAVRICIJ O. CAP.:

SV. FRANČIŠEK, MOŽ ŽIVE IN MOČNE VERE.

3. Zaradi vere je trpel.

Sv. Frančišek pa ni samo po veri živel in za vero delal, temveč je zaradi vere tudi trpel. Nad njim so se prav do pičice natančno izpolnile besede sv. Pavla: „Vsi, ki hočejo bogoljubno živeti v Kristusu Jezusu, bodo trpeli preganjanje“ (2 Tim. 3, 12). Kdo je namreč začel posnemati ubogega Jezusa, ko se je oblekel v siromašno haljo ter se hranil s priberačenim kruhom, tedaj so se mu začeli njegovi poprejšnji tovariši in prijatelji posmehovati, njegov oče pa je z njim celo grdo ravnal in surovo postopal. Frančiška je vse to sicer bolelo, toda iz navdušenja za popolno življenje po načinu svetega evangelija je vse z veseljem in potrpežljivo prenašal. Poleg tega je moralo biti zanj, ki je bil od mladosti navajen na vse dobrote življenja, zelo težavno in zoprno nositi namesto mehkužne obleke spokorno haljo ter uživati namesto izbrane hrane beraški kruh. In vendar se ni ustrašil nobene žrtve in nobene težave, samo da je zamogel tem bolj natančno posnemati svojega božjega Zveličarja. Spominjajoč se besed Jezusovih: „Če hoče kdo za menoj hoditi, naj se odpove samemu sebi, naj vzame svoj križ ter hodi za menoj“ (Mat. 16, 24), je junaško premagal samega sebe ter zamenjal prijetno in mehkužno življenje s strogim in spokornim življenjem.

Kakor v začetku, tako je moral tudi pozneje marsikaj hudega prestat in pretrpeti zaradi svojih verskih nazorov in svojega svetega življenja. Niti njegovi redovni bratje niso imeli vedno dovolj zmisla za spokorno in siromašno življenje ter so mu v marsičem nasprotovali. Frančiška, ki je bil ves navdušen za sveto siromaštvo in najvišjo spokornost, je to nasprotovanje gotovo nekoliko razburjalo in moral je prestat mnogo notranjih bojev, da je pollačil svojo nevoljo in da ni prišel z brati v prepir. Njegovo življenje je bilo res polno žrtev in trpljenja zaradi njegovega prepričanja, ki je izviralo iz globoke in žive vere.

Tudi dandanes nimajo ljudje za življenje po veri nobenega pravega zmisla. Kaj radi se norčujejo iz vseh tistih, ki izpolnjujejo božje in cerkvene zapovedi ter žive kot dobri kristjani. Večkrat pa jih tudi obrekujejo, preganjajo ter z njimi krivično postopajo. Tudi nam se lahko pripeti, da se bo morda kdo norčeval iz naše pobožnosti, iz našega katoliškega prepričanja in iz našega redovnega poklica. Morda še pridejo kdaj tudi taki časi, ko bo treba zaradi vere trpeti krvavo preganjanje. Nič se ne dajmo oplašiti! Naj nas ljudje zaradi naše vere še tako zaničujejo in preganjajo, prenašajmo vse potrpežljivo ter se žrtvujemo za

svoje vzvišene ideale, kakor se je žrtvoval sv. Frančišek. Odločno in brez strahu pokažimo svetu, da hočemo biti zvesti pristaši Kristusove vere in dobri kristjani, kajti le potem bodo tudi nam veljale Jezusove besede: „Kdor spozna mene pred ljudmi, tistega bom tudi jaz spoznal pred Očetom, ki je v nebesih. In kdor zataji mene pred ljudmi, tistega bom tudi jaz zatajil pred svojim Očetom, ki je v nebesih“ (Mat. 10, 32).

Sv. Frančišek je hotel v svoji mladosti postati slaven vitez. Ta želja se mu ni izpolnila. Bog ga je poklical v svojo službo in ga vodil po svojih potih, tako da je postal božji vitez ali „glasnik velikega Kralja“, kakor se je o sebi sam izrazil ob neki priliki. Kot božji vitez je natančno po naukih svete vere živel, za vero neumorno delal in zaradi vere junško trpel. Bog pa ga je za plačilo za njegovo zares viteško življenje, delovanje in trpljenje ovenčal s svetniško slavo, tako da so se nad njim uresničile besede psalmistove: „Pravični bo živel v večnem spominu“ (Ps. 111, 7). Sedem sto let je že minilo, odkar je zapustil svet in legel v grob, toda njegov spomin ni ugasnil in ne bo ugasnil nikoli. Milijoni in milijoni ljudi, katoličani in drugoverci, se zajemajo zanj, občudujejo njegovo značajnost in se divijo njegovi duševni lepoti in veličini. Kaj mu je pripomoglo do te slave, če ne njegova živa in močna vera? O vera, to je res nekaj božjega, nekaj vzvišenega in nekaj imenitnega! Vera je več vredna, kot vsa posvetna slava in vse posvetno bogastvo. Zato pa jo cenimo in spoštujemo, živimo po njenih predpisih, delajmo za njeno ohranitev in poglobitev ter bodimo pripravljeni za njo tudi kaj trpeti in žrtvovati, kadar bi bilo treba. Potem bomo tudi mi božji vitezi in z apostolom sv. Janezom bomo lahko vzkliknili: „Zmaga, ki premaga svet, je naša vera“ (1 Jan. 5, 4).

P. ANGELIK:

CILJI IN POTA.

Jezus, Marija.

Človek bi mislil, da je dandanes skoro odveč opozarjati na vljudnost, ki smo jo dolžni Gospodu Bogu, ko vendar svet toliko da, toliko upošteva medsebojno vljudnost. Pa ni res tako. Tudi med takimiimenovanimi dobrimi kristjani se zdi, kakor da bi spadalo k olikalnemu vedenju, da se v obnašanju do Boga kolikor možno malo ozirajo na vljudnost, ki so jo tudi Njemu dolžni.

Ne bom tu govoril o obnašanju kristjanov v cerkvi, morebiti o tem drugič, pač pa imam pred očmi ono, tudi med dobrimi kristjani udomaćeno napako, da neštetokrat dan za dnem po nemarnem izgovarjajo sveta imena: Jezus, Marija in podobno. Pri vsaki priliki je to na vrsti, če se nad kako stvarjo čudijo ali so iznenadeni, če so jezni in ali jih je strah, če so dobre ali če so slabe volje, če pade na tla krožnik ali se prismoji mleko, vedno in povsod izgovarjajo ta imena. Navadijo se končno tega tako, da sploh ne čutijo, da bi bilo to kaj napačnega.

In vendar je pogrešeno. Predvsem je to proti vljudnosti, ki smo jo tudi Bogu dolžni. Recimo, da bi kdo tvoje krstno ime, kakor te doma kličejo, tebi nič, meni nič le parkrat izgovoril v tvoji navzočnosti brez potrebe. Vprašal ali vprašala bi nedvomno, kaj hoče od tebe. In če bi dobil odgovor: Še mislil nisem na te, to le tako iz navade izgovarjam. Kaj bi si mislil o takem človeku? Če bi bil zelo potrpežljive narave in prepričan sem, da si, bi si mislil: Siecr je dober

človek, ampak vzgojen pa ni dobro, in če ima druge čednosti, mu nekoliko več obzirnosti ali vljudnosti ne bi nič škodovalo. Če bi bil pa malce slabe volje, bi prejkone rekel sam pri sebi: Najbrž mu malo manjka. In če po vsej pravici zahtevaš toliko vljudnosti in pozornosti za svojo lastno osebo, je jasno, da ima pravico zahtevati to tudi Bog, ki pravi v drugi božji zapovedi: Ne imenuj po nemarnem imena Gospoda, tvojega Boga.

Nočem trditi, da je to brezmiselno izgovarjanje svetih imen že greh, ker se navadno to zgodi v naglici in brez vsakega pomisleka. Toda napaka je vendar, kakor je razvidno iz besedi sv. pisma: „Gospod ne bo smatral za nedolžnega, kdor bo imenoval njegovo ime po nemarnem.“ (2 Moz. 20, 7).

Gotovo je to slaba navada, katere neprijetnost bo občutil vsakdo takrat ko pride v stisko, zlasti v poslednjih trenutkih življenja. Dosti moliti takrat ne bo mogel, v največjo tolažbo mu bodo kratki zdihljaji: Jezus, Marija, Jožef in kako naj se navadi tedaj ta sveta imena spoštljivo in z zaupanjem izgovarjati, če jih je dolga leta nešteto krat tja v en dan izgovarjal.

To premisli in več ne boš izgovarjal svetih imen po nemarnem.

Vprašaš morda: Kako naj se tega odvadim? Prišlo mi je že tako zelo v navado, in starih navad se človek težko otrese.

Rad verjamem. Toda kakor si se tega navadil, tako se lahko tudi odvadiš. Treba le malo dobre in trdne volje. Daj vselej, kedar izgovoriš sveto ime brez spoštovanja in potrebe 50 par na stran za reveže. Ker te bo to nekaj stalo, boš kmalu rešen te razvade. Če tega ne zmoreš, se lahko odpoveš tej ali oni prijetnosti, ki bi si jo sicer smel privoščiti pa jo brez škode lahko opustiš ali pa si sam naloži kako drugo pokoro in se prostovoljno podvrži kaki neprijetnosti s tem, da točno vstaneš ali kaj podobnega.

Kdor resno hoče, tudi more.

ŽUPNIK I. SESEK:

NAŠ MOŽ IN TRETJI RED SV. FRANČIŠKA.

Vse te reči pa niso zapovedane pod smrtnim grehom. Torej tudi vse to lahko spolnujejo tudi možje; zato le več mož v tretji red! d) Naš mož bodi tretjerednik tudi zato, ker tretji red pri naša svetu sploh in posameznikom posebej mnogo božjega blagoslova in milosti. Koliko se moli v tretjem redu, kjer ni le eden ali dva zbran v imenu Jezusovem, ampak na tisoče in tisoče; koliko drugih dobrih del se izvrši potom tretjega reda, koliko se dobi odpustkov in drugih milosti! In to ne more ostati brez vpliva in uspeha, da se zopet pridobi vse javno življenje za Kristusa in njegovo cerkev.

II. Pa bo kdo rekel, vse to je res in lepo, ali kako pridobiti naše može za tretji red? Ta težki „kako“ dela marsikomu preglavico. Teoretično se pač lahko pove in priporoča kako, a v praksi doseči uspehe je druga stvar. Da te težave premagaš, bodi tvoje postopanje naslednje:

a) Če hočeš pridobiti ljudi sploh za tretji red, zlasti še može, se moraš prav gotovo posluževati tudi nadnaravnih pripomočkov; kajti tu velja: „Prazno je delo brez sreče z nebes.“ Predvsem je potrebna molitev, da se odstranijo vse ovire, ki se stavijo nasproti tretjemu redu.

Od milosti božje, od božjega blagoslova je delovanje v tretjem redu v prvi vrsti odvisno. Nikdar namreč ne zadostujejo razna naravna sredstva, ampak treba je tudi milosti. Milost pa se pridobi največ po molitvi. Torej če hočemo tudi naše može pridobiti za tretji red, moramo sami in tudi vsi udje tretjega reda v ta namen moliti.

b) Potreben je dober zgled. Da mnogi ne marajo za tretji red, so dostikrat največ krivi slabi, pohujšljivi zgledi tretjerednikov. Sv. Frančišek je najbolj povdarjal dober zgled, ki navadno več zaleže kakor dobra pridiga. Saj nam je znano, da „besede mičejo, zgledi vlečejo“. Dober zgled ni pridiga besed, ampak pridiga dejanj, je takorekoč nazorni nauk. Jasno je, da brez dobrega zgleda v tretjem redu ne gre. Ker je na dobrem zgledu toliko ležeče, ni pglavitno, koliko jih je v tretjem redu, temveč bolj važno je, kakšni so v tretjem redu. Gotovo je tedaj, da bomo pridobili in privabili može za tretji red le z dobrim zgledom tistih, ki so že v tretjem redu.

c) Za pridobitev mož v tretji red je tudi mnogo odvisno od našega osebnega stika z možmi. S prijaznim pojasnilom je treba izpodbiti razne predsodke in napačne sodbe, ki jih imajo še mnogi o tretjem redu. Naši može so še vedno premalo poučeni, kaj je tretji red, kakšne so dolžnosti in katere koristi nudi posamezniku, družini in splošnosti. Treba jih je primerno poučiti, kake važnosti je tretji red za može, (tretji red — moški red). Dobro je opozoriti može na spravo trpečega Zveličarja in na njihovo apostolstvo. Tudi ne pozabi na delavnost in uspehe tretjega reda v preteklosti. Povej, da je nad 30 raznih papežev priporočalo tretji red in koliko slavnih mož je bilo v tretjem redu. Posluži se vsake prilike, recimo; spraševanja ženinov, obiska bolnikov in smrtnih slučajev, da govoriš o tem, česar naj bi bilo tvoje srce polno. Zavzemi se za može z vso ljubeznijo, zaupanjem in potrpežljivostjo. Zgled naj nam bo Kristus. Naši može so kajpada v verskih stvareh in v pobožnosti bolj trdi; toda če bodo videli, da se tudi za može in za nje še prav posebno zavzemamo, da nam je prav posebna skrb za zveličanje njih duš, pa se bodo polagoma omehčali, bodo vedno bolj in bolj zgubljali strah pred ljudmi in bodo začeli tudi oni živeti bolj „v strahu božjem“. Nihče seveda pa naj ne pričakuje, da se bo to kar čez noč zgodilo, nihče ne sme pričakovati takojšnjih uspehov. Kljub temu ne smemo rok križem držati, ampak bodimo vztrajni pri svoji blagodejni delavnosti za tretji red in sčasoma bomo spoznali in videli, da naše neprestano vplivanje na može v tem smislu ne bo zastonj; kajti tudi kaplja, ki le in le pada, izdolbe kamen. Ta izredna dušnopastirska skrb za može nam bo slej ali prej bogato poplačana.

Dandanes smo že tako daleč, da ne more biti več naša skrb samo, kako množice za krščanstvo ohraniti, temveč mora biti naša skrb tudi, kako jih zopet ynovič za vero in cerkev pridobiti. Marsikje velja isto za naše može. Enajsta ura je, da se zlasti duhovščina loti globokega in obsežnega misijonskega dela v čisto katoliškem duhu. Saj nas mora k temu siliti ljubezen Kristusova (2. Kor. 5, 14.), da damo našemu možu vse, da še vsposobi in vtrdi v pristno katoliškega moža. Naš trud mora iti za tem, da se bo naš mož sceloma zavedal svoje katoliške duše, da se mu vrne globoka katoliška zavest in da se obnovi v njem pravo katoliško mišljenje in prepričanje. Naš mož naj ve, da je njegova glava Kristus (Kor. 11, 3.) in da ga k tej glavi vodi in približuje ravno tretji red. Da pa to dosežemo, polagajmo veliko važnost v to, da vztrajno vodimo in sigurno pripeljemo naše može v tretji red.

P. ROMAN:

SKOZI TRPLJENJE DO SREČE.

Zgodba trpečih in ljubečih src.

IX. poglavje.

Gospa Ela je Henrika sprva sicer ljubeznivo oštevala, nazadnje pa se je stvar tako preokrenila, da je Henrik še pred koncem obiska pozabil na svojo jezo, na svoje trdne sklepe in zopet podlegel čaru dveh zapeljivih in strastnih oči, objemu dveh negovanih, brezdelnih rok...

H kosilu ga ni bilo domov. Šele proti večeru je prišel in na Ančino vprašanje, če hoče večerjati, je osorno in rezko odgovoril, da je nekaj bolan in naj ga pusti pri miru.

Gospa Marija je ta kratki razgovor med bratom in sestro čula v svojo sobo in oči so se ji zalile s solzami. Čutila je dobro, da je Henrik na slabih potih, slutila tudi globino tega padca in z grozo in temno slutnjo, čakala dneva, kdaj zve podrobnosti. Svojega otroka ljubi, trpela bi zanj vse muke, molila je zanj — kolikor ve le Bog — več ne more storiti. Zato je često jokala tiste solze, ki najbolj peko, solze žalosti za otroka, ki na ljubezen pljuje in kamenje meče.

Ančka pa ni bila take narave kot mama. Pač nežna in finega občutja ter zbranega okusa — ampak pri vsem tem je bila energična, kot njen oče.

Tako je na Henrikove osorne besede mirno odšla v kuhinjo, odpovedala večerjo za svojega brata in naročila kuharici močan želodčen čaj. Zakaj kapucek je znal biti tudi poreden...

Čez dobre pol ure zatem je potrkala precej odločno na Henrikova vrata. Sprva ni dal odgovora, ker pa le ni odnehala, je nazadnje precej nevoljen vprašal kaj da želi.

„Nič posebnega! Rekel si, da si bolan — pa sem ukazala da ti pripravijo čaj. Sedaj sem ti ga prinelsa.“

Henrik je že hotel sestro prav krepko odsloviti, toda nekaj v njenem glasu ga je svarilo, naj se lepo uda. Odprl je vrata in Ančka je stopila v njegovo sobo, ker ni imel luči, je sama prižgala, skodelico postavila na obrobek pisalne mize in se vsedla.

„Zeliš“ — jo je Henrik precej hladno vprašal.

Zelim ničesar ne, pač pa zahtevam sledeče: Da boš še jutri mamno prosil oproščenja za svoje netaktnosti, tekem zadnjih tednov in da čimprej urediš vse svoje umazane zadeve. Nič ne vem podrobnega kaj imaš, samo to vem, da lepo ne živiš in da denar trosiš, študiraš pa ne. Sicer sem mlajša od tebe in me je sram, da te moram jaz kregati, pa je boljše, da ti jaz povem, kot pa nobeden.

Mama boleha. Za Pavlom se ji toži, on je imel nesrečo in ni kriv, razen morda, da je tako trmast in noče domov. Ti si pa kriv in vede delaš žalost staršem. Namesto, da bi v nesreči stal očetu na strani, pa še bolj površno živiš in se vedno manj meniš za dom in za svoje delo. Samo to sem hotela povedati in nič več. Pa brez zamere — tvoja sestra sem in rada te imam.“

Ko je to izrekla je vstala, da odide. Henrik jo je prijel za roko, jo pritegnil k sebi in ji pogledal v oči. „Ančka, ti si dobra — ne veš kako je svet umazan in jaz tudi. Ančka moli zame — — —“

„Ko bi šel k spovedi? že dolgo nisi bil, je zašepetala Ančka.

„Ne morem, ne morem,“ sedaj pa pojdi — ne zamerim Ti ne, saj imaš prav, samo Ti ne veš — — —“

X. poglavje.

Par dni za tem je gospa Traven odhajala od maše pri frančiškanih. Že dolgo vrsto let je imela navado iti vsak torek in vsako soboto k sveti daritvi in moralo bi že biti nekaj prav posebnega, da bi bila svojo navado opustila. Ko je zavila pri glavni pošti po Dunajski cesti, nenkrat uzre Pavla, ki je pravkar izstopal iz tramvaja. Korak ji zastane in če tudi jo srce boli, da je sin tako neizprosno in noče več poznati doma, vendar jo premaga ljubezen in nehotе usmeri korake proti njemu. Mejtēm jo je Pavel tudi že ogledal, in malce v zadregi, z rdečico na licih, ji hiti nasproti in ji prav prisrčno poda roko.

„Mama, kam pa? No, saj pravzaprav vem, od maše, kaj ne? Saj v par tednih nisem še vsega pozabil.“

„Pavel, ni lepo, da si tako trmast. Vse bi se uredilo, govorila sem že z očetom. Ali ne bi mogel priti domov, vsaj stanovat, če že dela nočeš opustiti?“

„Mamca, res ne morem. Ko bom zadevo razvozlal in povsem pojasnil — in če to ne bo mogoče, — ko bom denar vrnil očetu, kolikor ga je po meni izgubil, potem da — drugače ne. Pa tudi tak mir imam zvečer in sedaj še študiram, da bom gotove stvari izboljšal — res ne kaže. Ne smeš biti huda, saj ti nisi kriva, tudi očetu ne zamerim trdih besedi, morda ga sedaj, ko sam delam boljše razumem; ampak kot rečeno jaz ostanem pri svojem. In kaj Ančka, kako rad bi jo že videl!“

„Za očeta nič ne vprašaš in za Henrika? Veš, oče se je zelo postaral, skrbi ima in to ga boli. Henrik mi pa dela sive lase. Odkar si odšel od doma, sploh nima več miru, tako čuden je, tako nestalen, kakor da nekaj išče in sam ne ve kaj. Videla sem ga že tudi, da je vsa pisma, ki jih je dobil razrezal na drobne kosce. Smili se mi, mislim, da je nervozen, sama ne vem, kaj naj začnem. Samo Ančka mi je ostala, Pavel pridi nazaj, bo tudi za Henrika dobro.“

„Ne, mama, sem rekel. In kar se Henrika tiče — se meni močno zdi, da ima vse preveč prostega časa. Jaz, ... pa pustiva to. Danes imam dopust, moram si nakupiti raznih stvari za mojo sobico. Nekaj vaz, nekaj udobnosti recimo. Saj me poznaš, kakšne želje imam. Tudi doma sem vedno imel kaj zelenega v sobi. Tako zelo ljubim rože...“

„Razumem, Pavel“ — je odvrnila gospa Traven in se nasmehnila komaj vidno iz modrosti zrele žene. Dobro je začutila, da to hrepenenje po rožah in cvetju in udobnosti in vazah ni samo radi njega, ampak da misli in želje nekam hrepene, da si ženske roke želi, ki bi mu vsak dan ustvarila tisto nežno domačnost, kot je je bil navajen doma.

Vendar so bile to samo misli, ki so navdajale dobro gospo in skrbno mater na potu domov. Rekla o vsem tem ni ničesar.

Od Pavla se je poslovila samo z besedo, ki je njej vse pomenila — na svidenje!

XI. poglavje.

Ko se je Pavel poslovil od mame, je namerjal iti po Prešernovi ulici preko frančiškanskega mostu na Mestni trg, ker so ondi trgovine, ki še najbolj odgovarjajo njegovemu okusu. Prav pred mostom ob stopnicah pred cerkvijo pa mu zastane korak — pred seboj je bil

ugledal dvoje oči, tisto vitko postavo, ki ga je spremljala od onega koncertnega večera v Unionu vsak dan med delom in tiste oči, ki so ga vsak večer v tihi sobi pri delu tako toplo pozdravljale in spremljale. Tudi ona se je nehote ustavila in pogleda sta se strnila. Oba sta v hipni zadregi. Naposled pa huskne preko njenega obraza poreden smehljaj in v tem Pavel že najde besedo oproščenja in se istočasno predstavlja: „Če smem, moje ime je Pavel Traven, obratovodja sem.“

Zelo me veseli gospod Traven in moje ime je Vlada Javorink — in kaj sedaj? ali naj tu ostaneva? Bilo je v njej nekaj tiste čudovite mestne gotovosti, ki zadrege malone ne pozna ali pa se ve z naravno in ljubeznivo kretnjo iz nje pomagati.

Morda Vas smem spremiti, ampak prosim, da me ne razumete napačno, ne vem, če je ljubo? In odgovor na to vprašanje se mu je zdel tako važen — kako je lepa, je pomislil, kako sveža in tako ljubka.

Odgovoril mu je srebrn smeh s pristankom: „že smete, samo daleč ne grem. Veste danes sem zgodaj začela z delom v pisarni in sploh nisem še zajutrkovala in sedaj mi je šef dovolil, da grem lahko za pol ure ven. „No in „Voltman“ ni daleč kot morda veste?“

„Voltman“ je Pavel malce začudeno ponovil. „Ne vem, kaj mislite?“

Tu smo pa že me bolj doma — slaščičarna je, če vas tako zelo zanima. In tja grem na čokolado — da veste.

Pavel je samo žalostno rekel: „Škoda, da je tako blizu in hotel še vprašati, kje stanuje — pa si ni upal. Ona pa je mejtem žuborela poleg njega kakor sladka ptička, vsa brezskrbna, vsa solnčna.

Pavel je tisto noč imel zelo sladke sanje. Če bi njegova mama vedela zanje, bi se samo umevajoče smehljala.

(Nadaljevanje sledi.)

P. HUGO:

BRATOVŠČINA PASU SV. FRANČIŠKA.

Bratovščina tega imena je že jako stara. Nekdaj je bila zelo v čišlih. Pozneje je, kakor mnoge druge bratovščine, prešla v pozabo. Sele v zadnjem času, ko se je svet znova začel zanimati za sv. Frančiška, jo zopet skušajo oživiti. Tudi med nami so se že napravili prvi poskusi jo nanovo vpeljati. V frančiškanskem samostanu v Mariboru so začeli. Na velikonočni ponedeljek so bili prvi sprejeti. Sledila je Ljubljana. Prvo nedeljo maja je marijaniški katehet P. Krizostom, O. F. M. sprejel 59 „Malih Frančiškovih križarjev“ opasal s pasom sv. Frančiška. Čujemo, da so se ti prvi poskusi jako dobro obnesli in zbudili mnogo zanimanja za te nove križarje, tako med mladino, kakor med stariši, ki so bili priča slovesnega sprejema. To nam daje upanje, da se bo bratovščina pod novo firmo „Malih Frančiškovih križarjev“ znova prijela, če bodo le tudi voditelji mladine poprijeli. Lavantinska duhovščina, zlasti ona, ki se zbira v skupščini duhovnikov tretjerednikov, kaže veliko zanimanja in umevanja za stvar. Da bi to zanimanje še bolj razvnel, odnosno je nanovo vzbudil, se mi je zdelo umestno podati kratko zgodovino te bratovščne in nje pomen pod novo firmo za sedanjo organizacijo naše šolske mladine na strogo verski podlagi.

Ustanovitelj bratovščine pasu sv. Frančiška je papež Sikst V. Sam bivši frančiškan-minorit, je imel dosti prilike spoznati, kako ljudstvo

ljubi sv. Frančiška. Vedel je pa tudi, da mnogi njegovih ljubiteljev iz kateregakoli vzroka ne morejo postati njegovi otroci, niti pod zastavo tretjega reda. Kajti dolžnosti tretjega reda so bile v njegovem času bistveno večje in strožje, kot so danes. Da bi pa tudi te zbral pod njegovo zastavo, je popolnoma po lastnem nagibu, kakor pravi sam, v svojem ustanovnem pismu „Ex supremæ dispositionis“, z dne 19. nov. 1585., zamislil bratovščino pasu sv. Frančiška, ter jo imenovanega dne v nagrobni cerkvi asiškega očaka vpeljal. Milosti, katere ji je naklonil, so bile za tiste čase tako izredne, da so mnogi morali dvomiti o njih pristnosti. Kajti že naslednje leto je izdal drugo apostolsko pismo „Divinae charitatis“, v katerem pravi: „Da bi pa kdo kdaj ne dvomil o pristnosti našega prejšnjega pisma, ga z našo oblastjo še enkrat v zaščito vzamemo.“ Bratom in sestram, ki bi nosile v to blagoslovljen pas sv. Frančiška, kakor ga nosijo njegovi redovni sinovi in hčere vseh treh redov, je dovolil posebni popolni odpustek in še vse odpustke že obstoječe bratovščine Gonfalonierov. To je bila križarsko-marijanska bratovščina, nekakih Marijinih križarjev, katerih namen je bil kristjane odkupovati iz sužnosti saracenov. Vitezi so imeli belo obleko z rdečim križem na desni rami. Ustanovitelj te bratovščine je baje sv. Bonaventura. Obstoja še sedaj pri cerkvi sv. Lucije del Gonfalone v Rimu. Lenjen namen je drugi, skrb za uboge, zlasti za možitev zrela, a revna dekleta. Ta bratovščina je naklanjala celo več popolnih odpustkov.

Ni čuda, če je bila s tolikimi milostmi obdarovana bratovščina pasu sv. Frančiška pravi magnet za njegove ljubitelje, ki se niso mogli nobenemu treh redov priklopiti. Kmalu je dobila vse polno hčera in tako postala velika ali nadbratovščina. Pravico ustanavljati bratovščine hčerke, so imeli prvotno samo frančiškani-minoriti, ki so varuhi Frančiškovega groba, kjer je sedež bratovščine matere. A že papež Pavel V. je z apostolskim pismom „Nuper Archiconfraternitati“ z dne 11. marca 1607. isto pravico dal tudi frančiškanom-observantom, pod pogojem, če ni v tistem kraju minoritov. Eni kot drugi so bratovščino z vnemo in velikim vspehom širili. Naše vrhovno redovno predstojništvo je dne 5. jul. 1688. odredilo, da se mora vpeljati v vsakem samostanu celega reda.

Ljubljanski frančiškani niso čakali tega ukaza. Že šest let prej, l. 1682. so jo vpeljali. Tudi med nami se je hitro prijela. Naša provincijalna kronika ve povedati, da se je v Ljubljani vsako leto samo na glavni bratovski praznik, porcijunkulo, vpisalo do 2000 novih udov. Skozi leto pa je bilo sprejetih tudi več kot tisoč. Bratovska knjiga v naši ljubljanski samostanski knjižnici je debelejša kot mašna knjiga in polna imen. Isto privlačno silo je imela bratovščina tudi po drugih naših samostanih. Kakor izvemo iz zgoraj imenovane kronike, je bila res povsod vpeljana. Pospeševale so njen razmah razne bratovske slovesnosti. Vsako pryo nedeljo v mesecu so imeli udje posebno sv. mašo s slovensko pridigo in procesijo. Vse to se je še slovesneje vršilo na porcijunkulo. Bratovščina je imela tudi lepo premoženje. Poleg običajne bogate miloščine je dobivala še razne zapuščine, tako v denarju, kakor v blagu.

Kakih sto let je lepo procvitala. Potem je pa začela propadati. Leta 1726. je takratni ljubljanski gvardijan P. Maksim Rueš v svoji vlogi na provincijalno vodstvo tožil, da je bratovščina pasu sv. Frančiška pokopana in pozabljena. Predlagal je, naj bi se nanovo oživila. In res je provincijalno vodstvo odredilo, da se ima po vseh samostanih obnoviti

in potem nekdanjih slovesnosti širiti. Na ta ukaz je kmalu po vseh samostanih zopet vzcvela in cvela, dokler je ni jožefinska slana z drugimi vred poparila. Poslej se med nami ni več dvignila. A tudi drugod je le bolj životarila, dokler je pomlajen franciskanizem naših dni ni poklical k novemu življenju.

Pobudo k temu je dal sedanji sv. oče v svoji okrožnici za 700-letnico sv. Frančiška. Potem ko je pozval verne, naj v jubilejnim letu kolikor mogoče številno stopajo v III. red, je pristavil: „Kateri pa še niso dosti stari, da bi mogli vstopiti, naj se pridružijo bratovščini pasu sv. Frančiška, da se že od otroških let privadijo temu sv. redu.“ Na ta poziv z najvišjega mesta je bratovščina v Italiji znova poživila, drugod pa, kjer je zaspala, ali bila odpravljena, se zopet vpeljuje. Nemci v rajhu so takoj poprijeli, popolnoma v smislu navodil sv. očeta. Kjer in kadar imajo slovesno preobleko ali obljube III. reda, gredo pred novimi kandidati tudi malčki, da prejmo pas sv. Frančiška. Tirolci so na svojem tretjeredniškem „dnevu“ v Feldkirchnu 8. in 9. sept. lanskega leta sklenili, da jih hočejo posnemati. Seve med nemško mladino, otroci in doraščajočimi, ne izvzemši akademike, je mnogo več smisla za sv. Frančiška in njegove vzore, kot med nami. Tam obstoja že močna „Mladinska Frančiškova zveza“ s številnimi krožki in odseki. V njej vlada bujno pomladno življenje, v zarji Frančiškovih vzorov. Pri nas bo treba še sv. Matije, ki bo led razbil. No, prebili smo ga že in upamo, da nam prej ali slej le zasije pomlad. (Konec prih.)

P. ANGELIK:

KAKO SODI IN RAVNA KATOLIČAN.

Reklama za Jutro.

Tako sodijo nekateri tudi dobro misleči, kedar berejo v „Cvetju“, da je kak časopis to ali ono novico prinesel in se potem dokaže njena lažljivost. Ni naš namen napadati take liste, pač pa hočemo, da bodi javno mnenje katoliško, in javno mnenje kažejo časopisi.

Naš časopis kot glasilo vernega ljudstva in zlasti III. reda je katoliški in mora zato braniti katoliška načela o veri in nramnosti. Ako katerikoli list napada katoliško vero in nramnost, moramo se na to opozoriti svoje brave, in ker ne maramo nikomur delati krivice, moramo navesti časopis, ki je napad prinesel. Večinoma namreč taki časopisi ne prihajajo v katoliške rodbine z izrecno poudarjenim namenom rušiti katoliško vero in nramnost, ampak pod raznimi nedolžnimi krinkami. In če katoličanu poveš, da je ta ali oni list neveren, da napada vero ali nramnost, dobiš običajno odgovor: Saj ni res. Zmoti se lahko vsakdo. Zgodovinska resnica ne more škodovati, itd.

In upravo dokazati, da ima ta ali oni list očiten namen blatiti to, kar je katoličanu svetega, da tudi dokazanih zmot zoper vero in nramnost ne popravlja, da zgodovinskih laži ne preklicuje, to dokazati je namen tega oddelka v „Cvetju“.

Zgodilo se je, da je Jutro dne 19. X. 1928 priobčilo za frančiškane sramotilen članek. „Cvetje“ je v prvi letošnji številki priobčilo stvaren popravek. Vsak pošten človek bi pričakoval, da bo Jutro svojo zmotu preklicalo.

Nasprotno. Dne 31. januarja 1929 je znova prineslo enako sramotilen članek v isti zadevi.

Slovenec je naslednji dan 1. februarja 1929 isto popravil. Ali je morda Jutro zdaj preklicalo svoje obrekovanje? Ne.

Iz tega jasno sledi, da Jutrovemu poročilu ni bil namen, sporočiti javnosti to stvar kot novico, ker od potvorjene novice nihče nič nima koristi, ampak škodovati dobremu imenu frančiškanov-duhovnikov.

Da pa ne bo kdo mislil, da pretiravam, naj omenim le še, da Jutro kljub temu, da je bilo leta 1927, na to opozorjeno v Socialni misli iz istega namena že cela leta priobčuje romane kakor: Hči papeža, Veliki inkvizitor, Krvavi kardinal, Pater Kajetan, Papežinja Favsta, V krempeljih inkvizicije i. dr. Duhovniki so v teh romanih naslikani kot nečistniki, hinavci, morivci, neznačajni in krvoločni ljudje. Ne bom tajil, da so tekom tisočletne zgodovine bili in so še duhovniki, ki ne živijo tako, kakor zahteva njihov poklic in to zahteva od njih katoliška cerkev, toda zakaj Jutro ne poudari, da so bili taki duhovniki, ki so končno le slabotni ljudje kakor drugi, le izjema med sto in sto dobrimi duhovniki, ki so dali življenje za svoja načela, in da se enako neznačajnih mož v p o m n o ž e n i meri dobi med lajiki?

Zgodovina mora poročati resnico, toda povedati mora vso resnico, kar je slabega in tudi kar je dobrega. Ako pa kdo redno poroča le slabe strani, temu pravim, da p o t v a r j a z g o d o v i n o. Če se najgrši padci, najostudnejše pregrehe stalno in redno naprtujejo samo enemu stanu, mora to v večini bravev zbuditi naziranje, da je dotični stan docela pokvarjen, da je sveta naloga človeštva, da ga iztrebi iz obličja zemlje. In če je stan duhovniški, mora to zbuditi v čitateljih misel, da so vsi ljudje enaki, da je p r e m a g o v a n j e s t r a s t i l e p r a z n a t e o r i j a, ki jo je nemogoče udeleževati v življenju, saj tega niti tisti ne store, ki so v prvi vrsti poklicano v to.

Ako bo morda kdo k temu izvajanju pripomnil, da se na tak način dela reklama za Jutro in njegove romane, kar se je tudi že zgodilo, tedaj bodi tistemu povedano, da je treba povedati resnico, čeprav jo kdo zlorabi, kajti tu gre za splošno dobro, ve naj dotični tudi, da nikakor nimamo namena postati deležni tujega greha, ki se mu pravi: K grehu molčati.

Po katoliški nramnosti je obrekovanje in opravljanje po časopisu nedvomno smrtni greh radi škode, ki jo napravi bližnjemu, v našem slučaju celemu stanu, na dobrem imenu. Dolžnost ima, da to prekliče, pa naj si tako obrekuje zasebno ali v časopisu. Kajti enaka načela veljajo v zasebnem in javnem življenju.

Dolžnost tistih pa, ki te vrstice berejo je, da vedno in povsod, zasebno in v družbi obsojajo to nenravno početje, dokler ne bo javno mnenje, to je splošno mišljenje ljudi, tako, da bo vsakega sram brati in podpirati tak časopis. Vsakemu, ki bo trdil, da to ni res, lahko daste brati „Cvetje“, kjer je to nepošteno početje tudi jasno dokazano. Le javno mnenje resnice, ki mora biti mnenje vsakega poštenega človeka more zaježiti javno mnenje laži, krivice in pokvarjenosti, ki preti zavladati med katoliškimi Slovenci.

P. ADOLF:

SPOMINI IZ MISIJSKEGA ŽIVLJENJA.

Ko smo bili toraj omenjeni večer na ladjo prišli, nagnali so nas v prostore nekdanjega drugega razreda ladje. Ležišč nam niso nakazali, temveč vsak si je moral sam poiskati prostor. Midva s tovarišem sva se polastile male kabine. Hotela sva ravno sleči mokro obleko, ko so nas zopet nagnali pred komisijo. Šli smo za vrstjo po eni strani ladje po stopnicah gori, po drugi strani pa doli, prav tako, kakor gremo mi v naših cerkvah ob gotovih časih, ko je darovanje, okrog velikega altarja. Tam, kjer je bilo najvišje, je sedela komisija. Kje je bilo to na ladji, ne vem, ker je bilo po noči in sem bil zelo utrujen.

Pred komisijo je vsak vjetnik povedal svojo številko. In komisija ga je vprašala kako malenkost.

„Koliko bratov imate,“ so vprašali mene. — „Enega“, je bil kratek odgovor.

„Koliko sester?“ — „Tri“.

„Koliko sester je omoženih?“ — „Dve.“

Komisija je skrbno gledala v nam že znani zapisnik od prvega zaslišanja in je bila z menoj zadovoljna.

Na to so nas podili v velik prostor, ki je bil nekaka obednica. Po dolgem čakanju so nam dali v zamazanih in zarjavelih pločevinastih posodah grenkega čaja in malo črnega, na pol pečenega kruha. Kje so mogli dobiti tako slabega kruha, ni bilo mogoče uganiti. Od kod pa so bile te zamazane posodice, je vsakdo vedel; rabili so jih pred nami indijski vojaki, katerih prva čednost ni snažnost. Bil sem lačen in žejen, toda ne zadosti, da bi bil hotel te stvari jesti in piti.

Prav pozno, veliko po deseti uri, smo prišli v prostore, ki so nam bili določeni za prenočišče na ladji. Zdaj mi je prav prišla blazinica in plahta. Nobeden izmed vjetnikov ni bil tako dobro preskrbljen za noč, kakor jaz.

Drugi dan, v petek (27. 11. 14.) sem vstal navsezgodaj. Umil sem se prav skrbno, ker imel sem dosti časa in prostora. Vsi drugi so še počivali. Potem sem si ogledal prostor, ki je bil nam odločen. Bil je velik, toda nizek; na dveh koncih so bile kabine. Po celem prostoru so bile dolge mize in klopi, na katerih so ležali vjetniki drug zraven drugega, prav kakor snopi na podu, ki čakajo mlatičev. Kateri niso našli prostora na mizah in na klopih, so ležali pod mizami in pod klopmi. Odeje, se ve, ni nihče imel.

Pri ozkih vratih, ki peljejo na krov ladje, sta stala na straži dva še čisto mlada vojaka. Imela sta kostanjeve lase in prav lepe modre oči. Kakor smo bili kmalu zvedeli, so bili vsi vojaki na ladji iz Avstralije. Ta angleška kolonija, naselbina, je namreč prevzela vse vojno breme Angleške v Sredozemskem morju.

Avstraljci so potomci angleških kaznjencev. Kdor je bil v preteklih stoletjih na Angleškem obsojen v smrt, ali na dolgo vrsto let ječe, so ga odpeljali v daljno Avstralijo, na konec sveta, v najnovejši del zemlje, ki je le malo manjši ko Evropa, ki pa je bil skoraj brez ljudij. Tukaj so kaznjence izpostavili na suho rekoč: Doma na Angleškem, nisi hotel delati. Glej, tukaj imaš dosti zemlje, tukaj zdaj stori, kar hočeš. Ali delaš ali pa lakote umril!

Vedeti pa je treba, da je bilo med obsojenimi največ Ircev, katerih pa niso bili semkaj pripeljali radi razbojništva, temveč radi katoliške vere, katero so na Angleškem do najnovejšega časa hudo preganjali.

Irska je velik otok zraven Angleške. Irci imajo svoj jezik in so katoliške vere že tisoč petsto let. Pred osemsto leti so se Irske polastili Angleži. In ko so bili ti od katoliške vere odpadli, so silili tudi Irce, da bi ti sprejeli anglikansko vero in angleški jezik. Irci so se tega branili z vsemi močmi. Mnogi izmed njih so bežali v Ameriko, kateri pa se niso mogli izseliti, so trpeli in hirali v domovini; na tisoče pa so jih Angleži radi sv. vere odpeljali kakor hudodelnike in razbojnike v daljno Avstralijo, da bi tam od žalosti in zapuščenosti pomrli.

Po zadnji, svetovni vojski so Irci dosegli prostost in lastno državo, ki ima z Angleško skupnega samo kralja.

Toraj ti vbogi, preganjani Irci, ki so bili doma goreči kristjani, so v Avstraliji zgubili svoj jezik in večinoma tudi sv. vero, ker niso imeli duhovnikov.

Avstralija je v zadnjem času zelo napredovala in ima skoro osem milijonov ljudi. Od teh je 1.135.469 katoličanov, ki imajo 5 nadškofov, 19 škofov, 1.800 mašnikov, 10.000 redovnih sester in 1.000 redovnikov, ki niso mašniki. (Civ. catt. 1928. p. 514.) Pred sto leti pa je bil v celi Avstraliji en sam katoliški mašnik, katerega pa so bili Angleži s silo izgnali. Da katoliška vera v Avstraliji tako napreduje, je pač vzrok, ker je ljudstvo po krvi katoliško, ker je po krvi irsko.

Kako pa se pozna Irca od pristnega Angleža? O tem me je podučil moj Anglež, p. Dunstan.

Slišite, sem nekoč rekel temu angleškemu sobratu. Vi ste doma iz Menčestra (Manchester). V tem milijonskem mestu je prav veliko Ircev. Oprostite mi, če vprašam, ali niste mogoče tudi Vi Irec?"

„O, ne, jaz sem Anglež čiste krvi po očetu in po materi. Vedite, je nadaljeval p. Dunstan, Irca se namreč prav lahko spozna od Angleža. Potreba je samo pogledati ga na oči. Če ima modre oči, je Irec. Če pa ima črne ali pa temno sive, je Anglež.“

Vsi vojaki na Izmailiji in tudi njih komandant Karlton (Carlton) so bili iz Avstralije in vsi so imeli lepe modre oči, toraj so bili po krvi vsi Irci.

Čez dan sem zapazil, da je med nami v našem prostoru veliko vjetnikov, ki včeraj niso bili prišli z nami. Bili so to vjetniki od drugod iz Egipta in ne iz Aleksandrije, večinoma iz Kajire. Nekateri izmed njih so bili že celih pet dnij na ladji; tako so nam pravili. Vsaki dan, ko se noč naredi, pripeljejo novih vjetnikov, tako so nam pripovedovali.

Med vjetniki sem dobil starega znanca iz Kajire, g. Grudna, ki je doma iz Nabrežine pri Trstu. Dalje sem našel mladega Ljubljana, g. Vrhovca, sina pok. profesorja in zgodovinarja na ljubljanski gimnaziji. Ko sem se pogovarjal z g. Vrhovcem, ki je dovršil trgovsko akademijo, mi je on razlagal, da bomo mi Slovenci v ujetništvu tvorili svojo skupino, kjer bo on lahko kuhar, ker se na kuhinjo razume, da bo hodil živež kupovat, ker pozna dobro vrednost in ceno živil; v prostem času pa bo pridno študiral angleško in francosko, ker brez teh jezikov je trgovec na svetu slep in gluha.

Med razgovorom o tem in onem, se je med nami prikazal imenitno oblečen gospod, ki se je prosto gibal ter govoril in obnašal, kakor kak nadzornik. Kdo je bil, še danes ne vem. Zdi se mi, da je bil grške krvi.

„Kdor želi biti na ladji dobro preskrbljen, naj plača za hrano in postrežbo osem egiptovskih lir,“ je rekel na kratko v italijanskem jeziku in v polomljeni nemščini.

Gospod, za koliko dni pa? Koliko časa bomo na ladji? Za kateri razred?“ je kar naenkrat vprašalo več bogatih ujetnikov.

„Čemu vprašujete za razred? Se razume, da za prvi razred, za osem dni, zato je osem lir in sicer za hrano, za postrežbo, sploh za vse, kar olikan popotnik potrebuje. Kdor hoče, naj pove svoje ime in naj plača hitro. Čas je zlato!“

Gospod, s knjižico in s svinčnikom v roki, kakor kak direktor hotela, se je delal, kakor da bi hotel iti dalje, toda kar naenkrat je bilo okrog njega polno egiptovskih bogatih ujetnikov, ki so hiteli plačevati po 8 egiptovskih lir. Gospod je hitro pisal in delil potrdila za vplačani denar.

„Oh, plačajva tudi midva, se je oglasil moj redovni sobrat, saj imava denar in lačna sva tudi!“

„Jaz nič ne plačam, sem ga zavrnil. Pomislite 8 egiptovskih lir! (2250 Din.) To je grožno! Jaz sem prepričan, da nam bodo Angleži vsaj nekaj jesti dali in da nas ne bodo pustili lakote umreti.“

Cez kake dve uri je zopet prišel k nam nek drugi Grk rekoč:

„Zapisali smo ljudi za prvi razred. Treba pa je vedeti, kateri bodo imeli hrano za drugi razred. Za drugi razred se plača 3 egiptovske lire. (840 Din.)“

Ker so vsi, ki so imeli denar, plačali za drugi razred, sem plačal tudi jaz, četudi zelo nerad, ker se mi je denar smilil in ker se mi je cela stvar zdela čudna. Da sem plačal 3 egiptovske lire, me je zapeljal moj redovni sobrat, ki je bil zelo lačen in je bil eden izmed prvih, ki je plačal za drugi razred.

Da ta dva, ki sta nam denar pobrala, nista bila Angleža, je gotova stvar; še bolj gotova stvar pa je, da sta nam pobrala denar z vednostjo in voljo Angležev in sicer z dogovorom s komandantom, ker brez njegovega dovoljenja nihče ni mogel priti k nam.

Ko je solnce zašlo, so pripeljali novih ujetnikov, kakih 40 po številu. Med njimi sta bila dva naša stara znanca, pevec Messani in slikar Frohbah. Eden je nesel kletko s ptičem, ki govori in grize, drugi pa zavitek nove obleke, ki sta jo v naglici kupila, ko so ju ujeli. Oba sta bila namreč raztrgana in razcapana. Ko sta prišla k nam, se je Messani spravil takoj na kupljeno obleko in jo začel likati z železom, ki se ga je bil tudi preskrbel. Toda slabo jo je bil naletel. Ko je bila straža pri vratih zapazila, da ujetnik obleko lika, je eden izmed vojakov kakor lev planil nadenj, mu strgal železo iz roke in je kakor žogo z mogočnim zamahljajem vrgel v morje. Ubogi operni pevec je ves obupan in preplašen gledal za železom, ki ga je morje požrlo.

Kasno zvečer je dal komandant zbrati ujetnike v obednici. Z vzvišenega prostora nam je govoril po tolmaču. Za tolmača je bil neki Fric Zé (Zehe), prvi natakari najimenitnejšega hotela v Kajiri. V tem hotelu, ki so mu rekli šepertsovi hotel (Shepeard's Hotel) in je najdražji v Kajiri, so se zbirali skoro sami Angleži. Od tam je komandant poznal našega Frica. Fric je čedne, visoke in suhe postave, gibčnega telesa in poln poklonov, kakor se to za natakarija v hotelu spodobi. Po krvi je pristni nemški Jud z namažanim jezikom, ki bi delal čast vsakemu Abrahamovemu sinu.

(Dalje prihodnjič.)

NAŠE SESTRE **MARIJINE** MISIJONARKE

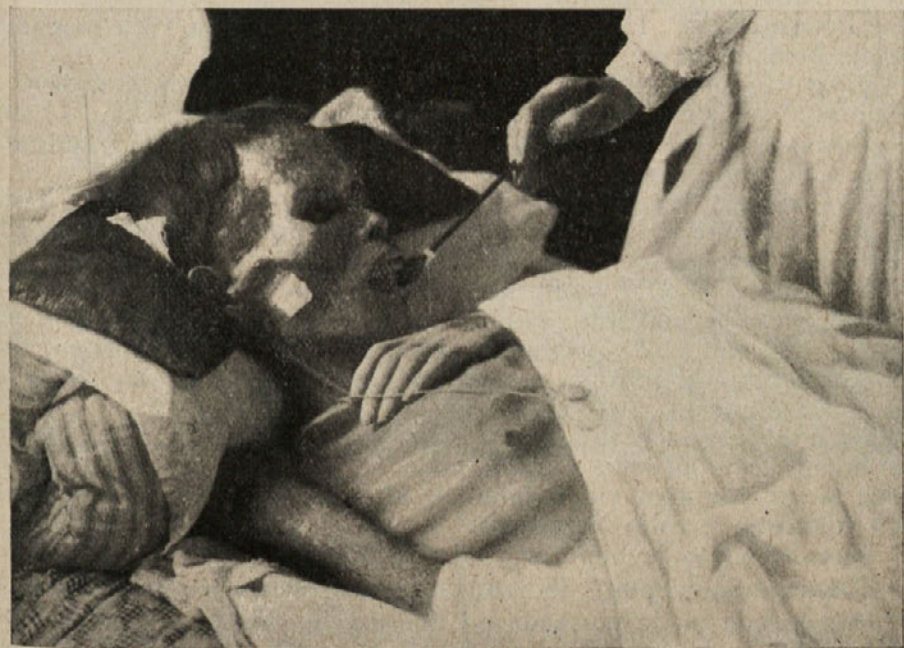

P. KRIZOSTOM:

V ZAVETIŠČU GOBAVIH.

Minila so tri leta.

Hayoshidovo obnašanje je bilo vedno enako. Bil je uljuden in poln spoštovanja napram redovnicam ter ves zavzet za bolnike. Kmalu si je osvojil srca vseh. S svojim izrednim taktom je vpli-

Strahota gobove bolezni.

val zelo blagodejno na gobavce ter skrbel, da je vladal med njimi red in mir. Nikdar ni tožil; njegova beseda je bila vedno na pravem mestu. Postal je vsem čudovit zgled.

Dela se je oprijel z veliko gorečnostjo; bil je spreten mizar, na vrtu je gojil cvetke in zelenjavo, tudi za gospodinjska dela je bil zelo pripraven.

Kakor pa je bil povsod zgled zatajevanja, potrpežljivosti, vzor veselja — vendar ni čutil v sebi niti najmanjše iskrice vere ali vsaj trohice hrepenenja po resnici.

„Ne verujem ne v Boga, ne v hudiča; pustite me v miru“; je bil njegov običajni odgovor, če se je kdo le količkaj dotaknil vprašanja o veri. Toda kljub temu ni nikdar izostal od pevskih vaj in njegov prijetni glas je kaj lepo zvenel vsako nedeljo pri službi božji dopoldne in popoldne. Kadar se je približal kak praznik ali kaka procesija, se je vseh slovesnosti udeleževal z največjo gorečnostjo in ob takih prilikah je prevzel vedno najtežja dela priprave.

Pa prišel je trenotek, ko je planila že leta prikrivana bolezen z vso grozo na dan. Hayoshida je začutil strašne bolečine; razdejanje njegovega telesa se je pričelo z neverjetno naglico. Postal je gnusoba samemu sebi in tudi o drugih je domneval, da ga le z nevoljo prenašajo. Izgubil je vso srčnost in po zavetišču se je plazil kot senca — tih in potrt, dokler ni prišel dan, ko se je zgrudil v posteljo, katere ni nikdar več zapustil.

Večkrat je potrkala milost božja na njegovo srce — toda vedno se ji je trdovratno uprl.

„Počakal bom“, tako je govoril, „da postane moja vera močnejša. Pozneje bom milost sv. krsta bolj cenil.“

Njegova uboga duša je bila vedno bolj osamljena. V grozoti te osamljenosti pa mu je govoril Bog skrivnostne besede.

Bolečine so postajale vedno strašnejše in ubogi bolnik je zahrepenel po nadčloveški moči.

„Ne morem več,“ je zakričal nekega dne. „Ne morem se boriti sam; preveč trpim. Rekli ste mi, da podeli krst moč in milost, ki jo zdaj tolikanj potrebujem. — Torej — kdaj bi mogel prejeti sv. krst?“

Hayoshida je bil v katoliški veri dobro poučen, zato s krstom ni bilo treba prav nič odlašati; odločili so za ta slovesni praznik god Marijinega očiščevanja. Za patrona si je bolnik izbral sv. Simeona, presrečnega starčka, ki je umrl z blaženim usmevom na ustnih, potem ko je videl Odrešenika.

Gospod je pa dal ubogemu Hayoshidi zares nadzemsko moč; z onim dnem, ko je bil umit s krstno vodo, se je povsem izpremenil. V zavetišču še nikdar niso videli bolnika, ki bi prenašal svoje bolečine s toliko vdanostjo v voljo Najvišjega.

Sveto obhajilo je bilo zanj največja tolažba.

„Danes lahko trpim“, je vzklikal, „zakaj Jezus je prišel k meni.“

Preizkušnja pa je postajala od dne do dne hujša. Pogled na ubogega bolnika je bil groze poln. Človek bi mislil, da ima pred seboj trohnečega mrliča. Na postelji se ni mogel niti geniti brez pomoči sester. Teh pa seveda zaradi svoje obzirnosti ni hotel motiti in je tiho trpel.

„Nebesa so moj cilj. Brez upanja na nebesa bi ne mogel prenašati tega, kar trpim. Toda za nebesa vse — vse — —“

Sestra strežnica mu je pogosto rekla:

„Pogum, Simeon! Svoja vica boste prestali že na zemlji.“

„Menite?“ je odgovarjal. „In vendar me napade včasih še izkušnja, da bi tožil.“

Prišel je dan, ko je prejel Hayoshida zadnjikrat Gospoda v srce. Pripravil se je na ta trenotek z vso gorečnostjo, zakaj od tega Zakramenta je upal zdaj najvišjo moč. Prosil je tovariše, naj zapoje svete himne kot pripravo in zahvalo. Imeli so med gobavci tudi violinista; tega je bolnik zaprosil, naj vso tisto blaženo uro igra Jezusu v čast.

Po prejemu zadnje popotnice je vzkliknil kot človek, ki stopa z vso gotovostjo skozi nebeška vrata, sladke besede:

„Močan sem, Prejel sem svojega Boga. Kako sem srečen! Prav danes je tisti stokrat blagoslovljeni dan, ko bom odšel v nebesa. Kako sem vendar srečen!“

Presrečni Simeon! Kolikokrat je obudil v tistih urah dejanje ljubezni v svojem srcu in njegove od bolečin razjedene ustnice so neprestano ponavljale:

Hayoshidov smrtni boj.

„Vse trpljenje naj bo tebi, o Jezus, posvečeno! — Kakšna sreča, kakšno veselje!“

V trenotkih, ko se je že zdelo, da so bolečine presegle vse meje, je zadostovala ena sama besedica — in žarek veselja je napolnil Simeonove mrtvaške oči:

„Pogum, smrt je blizu!“

„O da — da, šel bom in videl bom Jezusa, blagoslovljeno Devico, sv. Jožefa — — — Kakšna brezmejna sreča!“

Zaščitnik srečne smrti — sv. Jožef — ki ga je naš bolnik tako često prosil tolažbe, je prišel in je rešil Simeona na praznik svojega varstva.

Smrt je šla mimo in nebo je sprejelo v svoj brezprimerni sijaj zopet novo žrtev vdanega trpljenja.

* * *

Za redovnice pa je velikanska tolažba in velikansko plačilo zavest, da so v božjih rokah orodje, po katerem se izliva milost v srca bolnih poganov.

Gobova bolezen je — človeško rečeno — neozdravljiva. Zato pa ni nič čudnega, če dušne in telesne bolečine napolnijo poganške bolnike z obupom, ako jim krščanska ljubezen ne odpre svojih vrat ter jim ne pokaže drugih potov, ki vodijo tudi te največje siromake do sreče — to je tolažba sv. vere.

Misliti si morete, kako bridko je pri srcu misijonarkam v Biwasaki, kadar morajo zavreči prošnje bolnikov, ki prihajajo neprestano k njim v največji sili. Pogosto so jim namreč prisiljene povedati, da je zavetišče že polno, da so vse postelje zasedene.

Kako bridko je, če zmanjka v zavetišču hrane in zdravil. Tudi to se zgodi pogosto. S strahom pričakujejo v takih slučajih redovnice jutrišnjega dne.

Potrebno bi bilo povečati zavetišče, nakupiti novih zdravil in obvez, napraviti nove obleke, odeje, postelno opravo, toda kako — ko pa se množe od dneva do dneva skrbi že radi nabave vsakdanje hrane.

Tej bedi more odpomoči edino resnična krščanska ljubezen. Le kdor ima tako ljubezen v svojem srcu, ne bo nič razmišljeval, temveč bo pomagal po svojih močeh ter odprl še drugim Hayoshidom — saj jih je še tako mnogo — vrata v povečano zavetišče za gobave v Biwasaki.

P. ANGELIK:

PREGLED ZGODOVINE FRANČIŠKANOV MED SLOVENCİ.

4. Samostan v Celju.

Edini spomin na nekdanjo frančiškansko naselbino v Celju tvori cerkev Marije Vnebovzete. Do srede preteklega stoletja se je v njej nahajal napis, da so cerkev in samostan postavili grofje Celjski leta 1241. Pod temi „celjskimi grofi“ kajpada niso umevali Soneški, ki so šele leta 1335 dobili v last celjsko graščino in se potem začeli nazvati Celjski, marveč to so takratni lastniki celjske graščine, gospodje Vovbrški (Heunburški), ki so v moškem kolenu izumrli leta 1322. Verjetno je, da so res že tega leta Vovbrški gospodje ustanovili v Celju frančiškanski samostan in pozidali cerkev, ki je pa bila najbrž majhna in so jo frančiškani že začetkom 14. stoletja morali povečati ali čisto obnoviti. L. 1310 je namreč oglejski patrijarh Ottobonus dal dovoljenje, da sme frančiškansko cerkev v Celju z oltarji vred — katerih je bilo sedem — posvetiti krški škof.¹⁾ Malo pozneje leta 1348 je bila na stroške grofa Friderika I. prizidana in bogato dotirana kapela Vseh svetnikov. Dne 4. julija 1348 je patrijarh Bertrand pooblastil krškega škofa Ulrika da posveti to kapelo. Cerkev sama je bila zidana v gotskem slogu in posvečena Marijinemu Vnebovzetju.

Kakor poroča patrijarh Frančišek Barbarus leta 1594 je bila zelo lepa stavba. Staro pročelje je stalo še leta 1858, stara zakristijska vrata so še sedaj ohranjena.

V cerkvi so se nahajale tri grobnice: grobnica redovnikov pod sedanjim pevskim korom, grobnica vitezov Soteskih na desni strani pred oltarjem sv. Križa in grobnica celjskih grofov. Tu je bil pokopan dne 9. junija 1454 na gradu Soneškem umrli grof Friderik II. Dve leti pozneje, dne 9. novembra 1456, je bil v Belgradu umorjen zadnji Celjski grof Ulrik II. ter je bil začasno pokopan v grajski kapeli v spodnjem gradu, pozneje pa v grobnici v frančiškanski cerkvi. Grobnica celjskih grofov je bila blizu sedanjega velikega oltarja. Leta 1813 so pri obnavljanju cerkve odprli grobnico, kosti na vandalski način raztepli, grobnico zasuli, lobanje pa spravili v dolbino za velikim oltarjem, kjer se še sedaj vidijo.

Cerkvi, ki je bila nekoliko daljša od sedanje je bil prizidan samostan, ki je koncem 17. stoletja s cerkvijo vred tvoril četverkot z dvoriščem na sredi. Kaj drugega nam o starejši zgodovini tega samostana ni znano. Pač pa lahko sklepamo iz obilnih ustanov, ki jih je samostan tekom časa dobil, da so morali biti redovniki zelo priljubljeni. Okoli leta 1329 je Elizabeta, žena Friderika Lepega zapustila celjskim frančiškanom tri funte fenigov. Grof Herman I. Celjski je na Ožbaltovo leta 1369. določil za vzdrževanje 12 redovnikov 26 meric pšenice, 26 rži, 200 veder vina in za obleko 24 mark fenigov. Za to so morali frančiškani opraviti vsak dan sv. mašo in vsak kvaterni teden slovesno mrtvaško opravilo. Isti grof je na Mihaelovo leta 1374. določil 10 funtov dunajskih fenigov za večno luč in večno sv. mašo v Janezovi kapeli in dve večni luči v koru (prezbiteriju), povrh pa 24 mark za obleko 12 redovnikom. Grofica Adelajda vdova Ulrika Celjskega, brata Hermana I. in mati grofa Viljema, je 1386 ustanovila dve večni maši na Maksimilijanovem in Frančiškovem oltarju in večno luč v koru.

Grof Friderik II. Celjski je 4. decembra 1444 oprostil gornine neki frančiškanski vinograd, ki ga je bil bivši gvardijan in škof Ivan zamenjal s celjskim župnikom Simonom. Leta 1452, na dan sv. Marjete je isti grof oprostil davka od frančiškanov kupljeno desetino v vasi Trno. Vendar pa so zahtevali svetovavci rajnega zadnjega grofa že leta 1457, ko so Habsburžani prevzemali celjska posestva, da se samostan bolje preskrbi. Porabijo naj se v ta namen dohodki lemlerske graščine, nekdanje lastnine celjskih grofov. Samostan naj dobi knjige, habite, mašna oblačila in druge stvari. V samostanu naj stanuje po dvajset redovnikov-duhovnikov, ki naj bi ne hodili po miloščino, temveč doma pobožno živeli. Kar bi od dohodkov še ostalo, naj se porabi za vsakoletno obletnico v ponedeljek po sv. Treh kraljih. Te obletnice naj se vsakokrat udeleži po sto duhovnikov. Tudi naj se vrši cerkvena slovesnost za ranjke grofe vsake kvatre z 32 duhovniki. Neznano je, koliko teh zahtev se je v resnici izvršilo. Da pa je bil samostan dokaj velik, priča dejstvo, da je za časa Hermana II. živelo v njem vsaj 12 redovnikov. Značilna je tudi pogodba sklenjena leta 1422 med frančiškanskim generalom Angelom Salvettijem iz Sijene in Hermanom II. General naj ima vedno dva frančiškana pri sebi kot svoja

pomočnika. Eden izmed njih naj se vsakokrat izvoli za gvardijana celjskega samostana ter naj kot tak oskrbuje duhovske in posvetne zadeve imenovanega samostana.²⁾

Kakor v drugih samostanih, tako so se tudi v Celju obilni dohodki izkazali kot dvorezen meč. Dokaz so na eni strani o priljubljenosti redovnikov, na drugi strani so bili pa vzrok zrahljanega samostanskega življenja in običajnih prepirov, kakor kažejo potrdilna pisma raznih vladarjev v prilog samostanskih pravic. Tako je leta 1463 dne 1. oktobra cesar Friderik III. potrdil celjskim frančiškanom njihove pravice, enako tudi cesar Maksimilijan I. leta 1493 in še pozneje cesar Ferdinand I. leta 1557. Povsem neumljivo je torej, da je samostan po delitvi reda leta 1517 pripadel k rahlejši veji frančiškanskega reda, h konventualom ali kakor se pri nas tudi imenujejo k minoritom. Prvotno je celjski samostan spadal k avstrijski frančiškanski pozneje konventualski provinciji, po letu 1621 pa je prišel k štajerski konventualski provinciji sv. Jožefa.³⁾

Glede delovanja frančiškanov oziroma pozneje konventualov nam je le malo znanega. Samostan je že v starih časih imel lastno šolo za svoj naraščaj. Kakor poroča Orožen⁴⁾ je nek redovni član napisal tudi lepo in temeljito celjsko kroniko v nemškem jeziku. Leta 1777 je pet konventualov delovalo na novi, tega leta otvorjeni, javni glavni šoli. Obilne ustanove v prid samostana pričajo, da so se redovniki s svojo gorečnostjo ljudstvu zelo priljubili. Prav te pa so dale tudi povod, da se je prvotna gorečnost ohladila, tako da je luteranstvo našlo pristaše tudi med celjskimi konventuali. Že leta 1528 je neki konventual pridigoval proti češčenju Matere božje in je potem slekel haljo ter izstopil iz samostana.

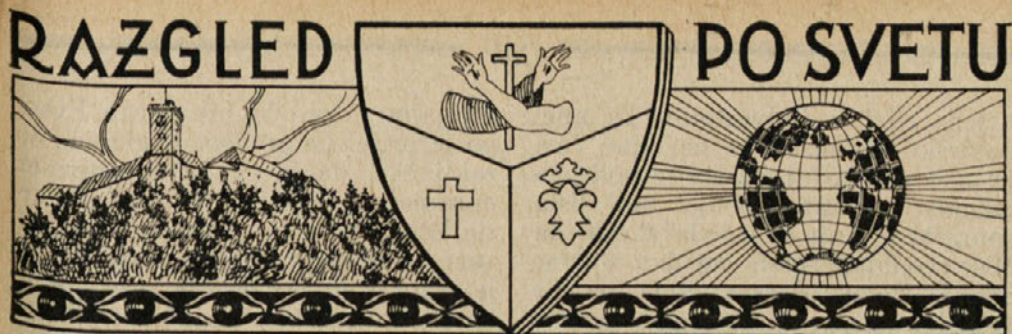
Pa tudi drugače je redovni duh propadal. Patrijarh Franc Barbarus je o priliki vizitacije leta 1594 našel v samostanu največji nered. Cerkev so, izvzemši glavno kapelo, dali v najem kot shrambo za živila ter je bila polna nesnage. Patrijarh je dal vse to odstraniti in cerkev osnažiti, redovnikom pa je dal oster ukor in jim zagrozil s cerkvenimi kaznimi.

Leta 1540 je samostan pogorel, potem zopet 2. julija leta 1682, ko je bilo razen župne cerkve uničeno vse mesto. Takrat sta se zrušila tudi oba zvonika. Šele 1694 so zopet postavili samostan in cerkev ter jo leta 1745 prenovili in obokali, tako da je izgubila svojo prvotno obliko.

Za časa francoske vojne leta 1798 je bila v samostanu bolnišnica za ranjene vojake in shramba za vojaško opremo. Dne 5. aprila je izbruhnil požar ter uničil samostan in cerkev z velikim oltarjem vred in skoraj celo mesto. Po tem požaru pa konventuali niso mogli več cerkve popraviti in tudi samostan je bil še leta 1804 pogorišče. Lavantinski škof grof Leopold Maks Firmian je tega leta prišel v Celje in naročil, naj se samostan toliko popravi, da bodo mogli v njem prebivati redovniki, ki so takrat stanovali v zasebnih hišah. A samostanu so bili dnevi štetí, ker ni imel več naraščaja in je tudi gmotno slabo stal.

(Dalje prihodnjič.)

P. HUGO:

A. Splošni.

Moderni pariški misijon.

V prvih popoldanskih urah, ko imajo razvajeni Parižani svojo običajno, neizogibno „siesto“, kratek počitek, se po več tamkajšnjih cerkvah vršijo posebne vrste misijoni. Navadno se to godi dvakrat na leto, spomladi in v jeseni. Ti misijoni so izključno za moderne pagane, katehiziranih je v Parizu na tisoče in tisoče. Mnogi teh ali niso sami krivi, da nimajo vere, ampak so bili tako vzgojeni, ali pa so sami vero zapravili, a čutijo, da so zapravili nekaj, kar človeško srce nujno zahteva. Tem, ki so kolikortoliko dobre volje, je cerkev kot dobra mati šla naproti. Ob uri, ko se z malo žrtvijo lahko odtrgajo dnevnim opravilom, da, ob uri, ko lahko tudi kaki Nikodemi neopažno smuknejo v božji hram, jim je dala priliko, da se o veri lahko pouče in rešijo morečih dvomov. Dva govornika nastopita hkrati. Eden brani verske resnice, drugi jih pobija. Eden daje razne ugovore, drugi jih rešuje. Ti ugovori so večinoma vzeti iz moderne paganske družbe. In uspeh teh misijonov? Samo v cerkvi sv. Roka, v srcu Pariza je bilo v treh letih, kar so s temi misijoni začeli, krščenih, birmanih in obhajanih 155 odraslih. Med temi je bilo 112 mladih dam, 43 mladih gospodov najrazličnejših stanov. Tudi 11 judov in protestantov je bilo vmes.

Cerkev prijateljica delavstva.

Stopi z delavsko poslanico „Rerum novarum“ Leona XIII. v roki pred socialistično ali komunistično

delavstvo in dokazuj mu iz nje, da je Cerkev zagovornica delavskih pravic, da ima srce zanje. Smejali se ti bodo. To je vedel tudi poslanec francoske zbornice Duval-Arnould, ki je pred kratkim v imenu Republikanske zveze govoril v zbornici. Dokazoval je krivičnost takozvanega ekonomskega individualizma. Buren aplavz je žel, posebno pri radikalni levici socialistov in komunistov. Ko se je vihar ploskanja podel, se je navdušeni rdeči levici elegantno poklonil in dostavil: Gospoda, pa veste odkod sem zajel to, kar je izzvalo vaše tako laskavo odobravanje? Iz delavske poslanice papeža Leona XIII. Seveda je bilo navdušenja takoj konec.

Katera je najlepša?

To je danes izmed mednarodnih vprašanj, ki je leto za letom rešujejo, kakor bi ne bilo važnejših. Letos v juniju bodo šle svetovne lepote v Galveston, Texas na nabor za prvenstvo v lepoti. Ameriško časopisje je že polno propagande za ta nabor. Tudi Irska je hotela biti zastopana s svojo Miss Ireland. Neki dublinski večerni list je prevzel nalogo, da iztakne tako, ki bo kot Miss Univers odnesla palmo. A eden tamkajšnjih katoliških listov je nastopil proti temu umetnemu gojenju že itak prevelike nečimernosti mladega ženstva... K javni debati med obema listoma se je oglasil galvestonski škof Msg. Byrne. Apeliral je na Irsko: Nobeno pošteno irsko dekle naj se nikar tako ne poniža, da bi napol gola korakala med špa-

lirjem zijal v Galvestonu. Ta apel na irsko katoliško in narodno čast je tako učinkoval, da sta se pod pritiskom javnega mnenja oba lista sporazumela in sporočila škofu, da Miss Ireland sploh ne bo šla na nabor. Tako je tam, kjer beseda Cerkve, prave zastopnice ženske časti, še kaj velja.

Hvaležen sin.

Guverner ameriške zvezne države Massachusetts, Frank G. Allen, ki je bil 3. jan. tega leta ob navzočnosti svojega očeta vstoličen, je isti dan podpisal svoj prvi akt kot guverner. In ta je bil sledeče pismo na očeta: Dragi oče! Predno kaj drugega započnem, hočem najprej Vam napisati nekaj vrstic, da se Vam zahvalim za veselje, ki ste mi je napravili z Vašo udeležbo pri vstoličenju. Ni mi mogoče se oprostiti te dolžnosti napram svojim staršem, katerim se imam za vse zahvaliti, kar sem. Hočem, da bodi moj prvi uradni akt, ki ga bom podpisal, pismo na Vas, kot zahvala za Vašo današnjo udeležbo pri mojem vstoličenju. Frank Allen.

Zapozneli poklic.

Prošlega 5. aprila je bil v bostonski stolnici v Ameriki posvečen v duhovnika bivši profesor harvardskega vseučilišča Dr. Robert H. Lord. Kot profesor je užival velik ugled. Študiral je tudi več let na evropskih vseučiliščih, na Dunaju, v Berlinu in v Moskvi. Kot dobrega poznavatelja evropske zgodovine in razmer ga je vlada poslala na mirovno konferenco v Pariz, pozneje pa kot člana mednarodne komisije na Poljsko, s katere zgodovino se je veliko bavil in na konferenci vspešno zastopal poljske interese. V priznanje za to njegovo prizadevanje ga je dvojce poljskih vseučilišč imenovalo za častnega doktorja. Kot zgodovinar se je mnogo bavil tudi s študijem verstev in cerkva. V Parizu in na Poljskem je to vprašanje še praktično proučeval. Pri-

merjajoč verno in brezverno Evropo je prišel na podlagi zgodovine do zaključka, da je usoda narodov in posameznih odvisna od tega, kako stališče zavzame napram veri. Z vero se dviga, z nevero pada. Ko se je vrnil v domovino, je prestopil v katoliško cerkev in začel študirati bogoslovje, z namenom, da postane duhovnik. Ta cilj je sedaj dosegel. Pravijo, da bo poslej profesor na katoliškem vseučilišču v Washingtonu.

Japonci o naši ženski modi.

Za slovensko kronanje japonskega cesarja je vrhovni dvorni ceremonijar izdal navodila, kako morajo biti oblečene žene diplomatov in drugih zastopnikov pri tej slovesnosti. Med drugim pravi, da izrezana obleka nikakor ni v skladu z japonskimi običaji. Zato tiste, ki bi prišle v taki obleki, ne bodo pripuščene k svečanosti. V pojasnilo in nekako opravičilo še dostavlja, da izrezane obleke ne bi bile v soglasju s slogom klasičnih obredov kronanja. Poleg tega pa, da dvorana Shiden, v kateri se bodo slovesnosti vršile, ne bo kurjena in bi se kaka cenjena dama lahko prehladila. — Pa so se nekatere dame zgrazale, ker jih za prošlo sv. leto papež ni pustil v izrezanih oblekah predse.

Vzor tretjeredniške družine.

V Little Falls, tam v daljni ameriški Minesoti, koder so nekdanji misijonarili naši slovenski misijonarji, je nedolgo tega umrl družinski oče g. Billig, navdušen tretjerednik. Bog mu je dal štirinajst otrok, deset sinov in štiri hčerke. Tri izmed hčera so postale frančiškanke. Dva sinova sta v frančiškanskem kolegiju in hčeta postati frančiškana. Ko bi bile naše tretjeredniške družine take „iferantinje“ za naš redovni naraščaj, bi mi lahko Kitajsko, Ameriko in Rusijo zalagali z misijonarji. Sedaj moramo pa ušesa mašiti raznim prošnjam in ponudbam iz omenjenih krajev.

B. Redovni.

Domača vest:

V Novem mestu je umrl č. br. Silvester Hlede, O. F. M., starosta bratov laikov naše provincije. Lani 21. okt. je še slovesno praznoval svoj zlati jubilej redovnih obljub. Nismo mislili, da mu bo od gledanja Abrahama do gledanja Kristusa tako kratka pot. Bil je blaga serafinska duša, vedno vesel in postrežljiv, ter svojim predstojnikom sinovsko vdan. Rojen je bil v Pevmi pri Gorici 24. jul. 1847. Po poklicu je bil krojač in kot tak nameščen po raznih samostanih sedanje slovenske in bivše slovensko-hrvatske provincije, kjer so ga povsod radi imeli, in on je bil povsod doma, dokler so ga pustili. Naj se v Bogu veseli.

Sv. Anton Pad. — podpolkovnik.

Ne mislite, da je to kaka tiškovna pomota, da bi se moralo glasiti: Sv. Anton Pad. in podpolkovnik. Sv. Anton Pad. je res že več kot sto let podpolkovnik braziljanske armade. Ni njegova krivda, da v tem dolgem času ni že avanziral do generala. Kdor tega ne verjame naj gre v frančiškansko cerkev v Bahijo (Brazilija). Tam ga bo videl v podpolkovniški uniformi, četudi je najnovejšega kroja. Kako je prišel do te časti, je precej dolga zgodba, ki vam je ne mislim pripovedovati. Le to naj vam povem, da se ima Brazilija sv. Antonu veliko zahvaliti. Zato ima on malokje toliko vnetih častivcev kot tam, celo v najvišjih krogih. Med temi je bil zadnje četrletje 18. stol. tudi tedanji bahijski guverner. Ko je slišal, da je bil sv. Anton sin nekega portugalskega stotnika, kar pa ni gotovo, je l. 1784. še njega imenoval za stotnika. Trideset let pozneje, 22. okt. 1816 pa ga je braziljanski kralj Ivan V. povišal v podpolkovnika. Določil mu je 60 mark mesečne plače. Ta se je izplačevala

samostanskemu predstojniku, z obveznostjo, da za častnega podpolkovnika njegovemu činu primerno skrbi, mu nabavlja podpolkovniško obleko in kar je še treba. Vsako leto za njegov god 13. jun. so dolgo časa njegovi „stanovski tovariši“ z oddelkom vojaštva prihajali v cerkev, da mu skažejo podpolkovniku primerno vojaško čast. Pri južnih narodih ni tako počesčenje nič ne navadnega.

Naš novi kitajski naraščaj.

Kitajski misijonski in redovniški poklici se razveseljivo množe. Še več redovnih poklicev bi dali naši tamkajšnji misijonski vikarijati, ko bi imeli urejene redovne novicijate, kakor ga je zadnje čase dobil hankovski vikariat. Drugi morajo kandidate za red pošiljati v evropske redovne okrajine. Naravno je, da pred vsem v one, katerih oskrbi je dotični vikariat izročen. Prošli mesec je vikariat Lasonokov, ki ga oskrbuje provincija ran sv. Frančiška, poslal na Alvernijo v novicijat štiri kandidate. V Rimu jih je sv. oče hotel videti. Sprejel jih je v posebni avdienci in se dolgo očetovsko z njimi razgovarjal. Govorijo dokaj dobro latinsko. Sicer jih je pa spremljal star, izkušen misijonar P. Elzearij Capecchi. Imenovana redovna okrajina je vzgojila že več kitajskih misijonarjev-frančiškanov, med njimi tudi pred kratkim umrlega škofa Msgr. Odorika Tceng.

Spomenik frančiškanskemu mučencu.

V Fort Yuma v Kaliforniji so odkrili spomenik junaškemu frančiškanskemu misijonarju P. Hermenegildu Garces. Med tamkajšnjimi Yuma-Indijanci so španski frančiškani oznanjali sv. evangelij. V teku stoletij se je misijon krasno razvil. To pričajo takozvani „Old Missions“, stare misijonske postaje iz španske dobe, ki so pravzaprav edini umet-

nostni cerkveni spomeniki starejše dobe na sedanjem ameriškem ozemlju. Ko jih je pred par leti mnogo potres razrušil, ali poškodoval, je cela Amerika, katoliška in nekatoliška, prispevala, da so jih po možnosti znova pozidali ozir. popravili. Misijoni so še danes v oskrbi frančiškanov provincije sv. Barbare. Ta lepa dežela je bogato oplojena s potom in krvjo Frančiškovih sinov. Zgoraj imenovani P. Hermenegild, ki je bil s tremi drugimi l. 1781. od Indijancev umorjen, je sedaj dobil svoj spomenik.

Kjer tretji red živi.

Da, kjer tretji red živi, se da marsikaj narediti z njegovo pomočjo. Najživahnejše življenje menda živi na Holandskem. Med drugim je pravi apostol dobrega tiska. Tam so začeli odločni boj zoper sramotno in poniževalno moderno žensko modo. V brošurah in letakih skušajo ženskam zopet vzbuditi čut sramežljivosti, ki ga moderna ženska več ne pozna. Tretjerednice najbolj navdušeno razširjajo ta tisk. V Amsterdamu so v teku enega tedna raznesle 26.000 izvodov knjižice, ki ima naslov: Ženske, čuvajte sramežljivost. Tretji red tudi sam zalaga in razpečava take letake in brošure, kakor n. pr. skupščina v Tilburgu. Pri nas pa niti za lastno glasilo ni potrebnega zanimanja.

Biser III. reda.

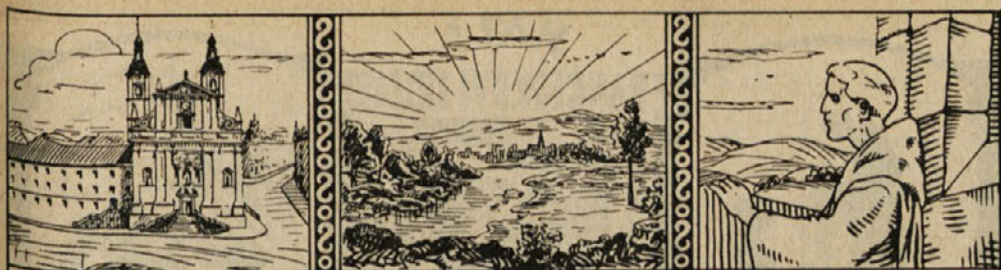
V Kolinu je umrl zdravstveni svetnik Dr. Braubach, ki je bil skozi 20 let pravi biser tamkajšnje skupščine. Bil je mož molitve in naravnost razkošne ljubezni do bližnjega. Vsak dan je bil pri sv. maši in sv. obhajilu. Kdor ga je videl, kako je ves zamaknjen v pristrčno molitev opravljal svojo zahvalo po sv. obhajilu, se je moral sam s sv. spoštovanjem bližati angelski mizi. Čez dan je bil vedno na nogah okrog bolnikov. Bil je na glasu kot izvrsten zdravnik, zato je imel veliko paci-

jentov. A njegova služba mu nikoli ni bila zgolj „kšeft“, najmanj za denar. Bila mu je apostolat telesnega in dušnega dobrotelja. Njegovi bolniki niso umirali brez sv. zakramentov. Marsikateri ga je klical samo kot telesnega zdravnika, a mu je ozdravil tudi dušo. Ni mogel kljubovati njegovi srčni dobrotljivosti, s katero ga je opozoril, da treba tudi za dušo poskrbeti. Bogat bi bil lahko, brez odiranja, a mu je bilo zadosti, da je mogel skromno živeti. Od vbogih, samostanov, škofijskega semenišča ni drugega zahteval kot hvaležni: Bog povrni! Zato se je tem bogatejši preselil k Bogu.

Kaj je z IV. redom sv. Frančiška.

V marčevi št. smo poročali, da se na Madžarskem snuje četrti red sv. Frančiška. Gotovo ste radovedni, v kakem razvoju je sedaj. Kakor posnemamo iz zadnjih poročil, bo kmalu kot samostojna veja stopila na dan. Tako se je prvi poskus dobro obnesel. V njegovem rojstnem mestu Eger ni videti nobenega berača več, ki bi hodil od vrat do vrat in bolje se jim godi kot prej, razven tistim, ki so prej vsled svoje nasilnosti in beraškega talenta bolje živeli kot oni, h katerim so se zatekali. Pravi vbogi, ki niso imeli tega talenta, so šele sedaj prišli na svoj račun. Ta izvrstno posrečena akcija za preskrbo vbogih je obrnila našo pozornost ministerstva za socialno skrbstvo. Njega tajnik, Emerik Drehr, se je na licu mesta o vsem informiral. Na podlagi njegovega poročila je minister Dr. J. Vass odredil, da naj se ta način skrbstva za uboge razširi po celi državi. Vodstvu III. reda je obljubil, da mu bo dal na razpolago nekdanji samostan in cerkev trinitarcev, kjer je zdaj vojaško skladišče, da tam ustanovi materno hišo za novi red. Krajni nadškof Msg. Ludvik Smreczani pa se je obrnil v Rim za potrebno dovoljenje.

????????? VPRAŠALNI KOTICEK ?????????

1. Ali oni, ki ob praznikih med sv. mašo pritrkavajo zadostijo svoji nedeljski dolžnosti? — P. V.

Da in ne. Ako ves čas med sv. mašo, brez ozira nanjo potrkvajo, ne zadoste, radi pomanjkanja potrebne pazljivosti. Istotako bi ne zadostili, če bi se med celo sv. mašo razgovarjali, če bi tudi pazili na glavne dele. Ako so pa s srcem v cerkvi, se zdrže nepotrebne govorenja in morda za glavne dele sv. maše zvone, zadoste.

2. Ali naj tretjeredniki tudi zadnje dni velikega tedna molijo »mali oficij«? — S. F.

Da, če se hočejo udeležiti odpustkov, ali morajo pa 12 Očenašev itd. moliti ker oficij je mesto Očenašev ali nasprotno. Eno je za odpustke potrebno. Če molijo oficij, pa iz kateregakoli vzroka zadnje tri dni vel. tedna ne kaže ga moliti skupno, naj ga molijo zasebno.

3. Ali smejo tretjeredniki pri oficiju vstaviti komemoracijo sv. Frančiška? — S. F.

Če prav razumem, mislite li smejo v „Confiteor-ju“ vstaviti „Našemu blaženemu očetu Frančišku.“ Res je, redovniki so dobili posebni indult, da smejo svojega redovnega ustanovitelja v „Confiteor“ dostavljati, kar prvotno ni bilo dovoljeno. Od njih so privzeli to navado tudi dotični ženski redovi in tretji red. Ker tretjeredniške molitve, ne izvzemši „mali oficij“ niso strogo liturgične pobožnosti, ki jih je treba opravljati v latinskem jeziku, sigurno lahko to store. Saj po Bosni, ki nosi frančiškanski pečat, še navadni verni, ki niso v III. redu pri kesanju molijo: Našemu blaženemu očetu Frančišku. Ako ste pa imeli res pravo komemoracijo sv. Frančiška v mislih, kakor to razumemo mi, jo iz zasebne pobožnosti tudi lahko dostavljate, ker kakor rečeno „mali oficij“ v narodnem jeziku ni strogo liturgični oficij. Le pri tem se ne sme ničesar spreminjati.

4. Zakaj vodstvo III. reda ne izposluje dovoljenja, da bi se smel redovni škapulir s svetinjico nadomestiti, kakor je to glede karmelskega škapulirja dovoljeno? A. T. III.

Niste Vi prvi in najbrž tudi ne zadnji, ki je to željo izrazil. Tudi Rimu je bila že od raznih strani predložena, a splošno še nikoli uslišana. Na ponovna moledovanja jo je sedanji sv. oče dne 20. marca 1922 enkrat za vselej načelno in odločno zavrnil, ter vsa taka morebitna pisma in ustmena dovoljenja razveljavil. Naj se vsaj v tem tudi na zunaj pokaže, da III. red ni bratovščina, ampak red, ki mora s škapulirjem obdržati skromni spomin na nekdanjo posebno redovno obleko. Pristal pa je, da imajo voditelji III. reda pravico v izjemnih slučajih dovoliti svetinjico mesto škapulirja. A to je le spregled od slučaja do slučaja, kakor cerkev iz važnih vzrokov v drugih stvareh daje spreglede, kakor n. pr. glede posta, zakonskih zadržkov itd., postava sama ostane neizpremenjena.

I. KRIZOSTOM:

KAKO JE SV. FRANČIŠEK OBČEVAL Z JĚZUSOM IN MARIJO.

V nekem posebno ubožnem frančiškanskem samostanu je živel nedolžen mlad redovnik.

Prišel je nekoč Fračišek v ta samostan. Zgodaj zvečer je šel k počitku, ponoči pa je vstal, da bi molil.

Mladenič je zapazil, kako se je svetnik dvignil ter odšel skozi vrata. Na skrivaj mu je sledil, da bi videl, kaj bo počel. Frančišek gre v gozd in stopi v majhno kapelico, ki je stala tam. Mladi redovnik se priplazi ves radoveden tja. Zazdi se mu, kot da čuje v kapelici več glasov. Ko pride čisto blizu, zapazi čudovito luč, ki obseva svetnika. V jasni svetlobi zagleda Odrešenika, presveto Devico, svetega Janeza in mnogo angelov, ki se pogovarjajo s Frančiškom.

Ko mladi redovnik to vidi in sliši, pade kot mrtev na tla. Takega je našel Frančišek, ko se je vračal v samostan. Poln sočutja ga dvigne in ga nese na svojih ramah domov.

Zjutraj mu prizna mladi redovnik, da je videl nočno prikazanje. Svetnik mu pa prepove, da ne sme tega nikomur praviti, dokler bo on živel. Zato je mladenič molčal o čudežu, ki se je zgodil tisto noč. Šele po svetnikovi smrti je vse to bratom povedal.

LEP PRAZNIK MALIH FRANČIŠKOVIH KRIŽARJEV.

28. aprila smo imeli v Marijaniški kapeli v Ljubljani prav prigrsno slovesnost. 59 dečkov je stopilo v „Žvezo malih Frančiškovih Križarjev“.

Zjutraj ob $\frac{3}{4}$ na 8 so se ti junaki zbrali v veliki dvorani in od tam so šli v lepi procesiji v kapelo, držeč v rokah sveče. Na čelu procesije sta šla dva ministranta, zaključil pa jo je voditelj malih Križarjev z dvema bogoslovcema in s šestimi ministranti. Ko je stopil sprevod v kapelo, so zadonele orglje in križarji so zapeli svetemu Frančišku v čast himno, ki jo je preč. kanonik Kimovec za to priliko uglazbil.

Gospod voditelj je z dečki zapel „Pridi sveti Duh“ in nato je bral sveto mašo, pri kateri mu je streglo osem ministrantov, ki so tako lepo

izgovarjali latinske molitve, da se je človeku zdelo, kot da ima pred seboj same prave kanonike.

Ni mi treba posebej omeniti, da je bil oltar zelo lepo okrašen in razsvetljen ter da so bile klopi za male križarje z rdečimi prti pregrnjene. Med sveto mašo so srečni dečki prejeli sveto obhajilo. Tudi nekaj staršev je pristopilo k svetemu obhajilu, kar je bilo še posebej lepo.

Po sveti maši je bil sprejem. Gospod voditelj je najprej blagoslovil pasove, nakar je dečke takole nagovoril:

„Opasal vas bom zdaj z blagoslovljenim pasom, ki je znak viteštva. Pas naj vas spominja, da je vaša dolžnost odslej posnemati čednostno življenje sv. Frančiška, največjega Kristusovega križarja. Nosite ta pas z velikim spoštovanjem, ker so v zvezi z njim vse milosti, ki jih naklanja sv. Cerkev tej bratovščini.“

Potem je vsakega prepasal z lepim snežnobelim pasom in govoril besede:

„Sprejmi pas blaženega očeta našega Frančiška, da bodo tvoja ledja prepasana v znamenje vzdržnosti in čistosti. V imenu Očeta in Sina in Sv. Duha. Amen.“

Dobili so še sprejemnico. Nato so bile litanije Matere božje z blagoslovom, in mali Frančiškovi Križarji so se vsi srečni vrnili v procesiji v dvorano.

Pri slovesnosti so bili navzoči nekateri starši malih Križarjev, ki so bili globoko ganjeni. Vsem je lepa slovesnost zelo ugajala.

Naravnost nepopisna pa je bila radost in sreča malih križarjev samih. Neki učenec petega razreda je vskliknil: „Tako srečen še nisem bil nikdar v svojem življenju.“

S pasovi pa so imeli dečki največje veselje. Kar nagledati se jih niso mogli; vsi bi jih najraje nosili nad obleko.

Tako je ustanovljena Zveza malih Frančiškovih Križarjev za dečke v Marijanišču, snuje se pa tudi že enaka Zveza za dijake in za deklice v frančiškanskem samostanu.

KAJ PA BLAGOSLOVLJENI PAS?

Blagoslovljeni pas je glavno znamenje malega Frančiškovega Križarja. Treba ga je vedno nositi nad spodnjo obleko. Kdor ga odloži, nima sicer nobenega greha, pač pa izgubi vse milosti, ki jih sveta Cerkev podeljuje tej Zvezi. Kdor pas izgubi, si sam lahko drugega nadene, ki ni blagoslovljen.

Pas je znak sramežljivosti, čistosti, moči in ubogljivosti. To je pomenil pas že v starih časih in to pomeni še zdaj. Pas drži obleko in jo varuje pred umazanostjo, da telesu pravo obliko in lepo stojijo ter množi veselje do dela in do boja. Zato je pa dobil v srednjem veku vsak plemenit mladenič, ko je postal vitez, blagoslovljen pas kot znamenje, da je njegova dolžnost vaditi se v vseh viteških čednostih.

Dolžnost malih Frančiškovih križarjev pa je, gojiti prelepe čednosti, v katerih se je odlikoval sv. Frančišek, največji Kristusov Križar.

Trije vozli na pasu spominjajo male Križarje, da morajo gojiti poleg ljubezni do Jezusa, pred vsem tri glavne čednosti sv. Frančiška, ki so: uboštvo, pokorščina in čistost.

Uboštvo kažejo mali Križarji, če so preprosti v obnašanju, če ne hrepenijo po razkošnih stanovanjih, oblekah, hrani in igrah, temveč se zadovoljijo s tem, kar imajo.

Pokorščino kažejo, da vedno radi ubogajo starše, učitelje in duhovnike.

Čistost pa, da se varujejo vsega, kar bi moglo omadeževati dušo in telo z najostudnejšim grehom.

Ljubi Frančiškovi Križarji! Naj vam bo torej blagoslovljeni pas vedno drag in ljub; nosite ga z velikim spoštovanjem, ker je znak posebne zveze, ki ste jo sklenili z Jezusom.

DOPIS.

Poročilo o III. redu škofjeloškega okrožja.

Koncem preteklega leta je škofjeloško III. redniško okrožje štel 602 ude. Med njimi 72 moških, 15 novincev in 4 goste, ki bivajo le začasno tu. Na posamezne župnije so bili takole razdeljeni: Škofja Loka 325, Stara Loka 171, Sora 39, Rateče pri Loki 33, Žabnica 24, Crni vrh 5, v drugih župnijah 5. Mesečne shode so imeli oddalejni dopoldne, bližnji popoldne. Pri njih so se obravnavali pripomočki h krščanski popolnosti. Odborova seja je bila ena. Sprejetih je bilo le 7 novih udov, znak, da je za III. red, ki nudi toliko duhovnih dobrot, premalo zanimanja. Malo so krivi udje sami, ker za njegovo razširjanje premalo store. Ob ljube jih je napravilo 17, umrlo 25, ena je izstopila. „Cvetja“ je bilo naročenega pod skupnim naslovom 180 izvodov. Posamič ga je dobivalo kakih 30. Torej je bil vsak tretji naročnik stanovskega glasila.

Živahnješe kot na zunaj smo se gibali na znotraj. Kronist je mogel zabeležiti v kroniko nekaj prav veselih in pomenljivih dogodkov. Tako smo dobili dragoceno in redko relikvijo sv. očeta Frančiška, za katero smo oskrbeli primerni relikvijarij. Škofovo 30-letnico smo prav v duhu III. reda obhajali. Povili smo mu duhovni venček sv. maš, sv. obhajil in drugih molitev. V dnevih od 7.—9. sept. smo praznovali slovesno tridnevno v spomin štirih dogodkov: 700 letnice proglasitve sv. Frančiška za svetnika, 400 letnice vstanovitve kapucinskega reda, proglasitve blaženim kapucina P. Apolinarija in končno smo mesto v Sidney k evharističnem kongresu romali z evharističnim Jezusom še na „Hribec“, kjer smo zaključili tridnevno Te Deum. Razume se, da so govorniki vneto priporočali tudi III. red. Dal Bog, da bi njih besede ne ostale glas vpijočega v puščavi.

Tudi na dobrodelnem polju smo storili, kar smo mogli. Ne omejam krščanskih del usmiljenja posameznih udov. Za te ve le Bog in tisti, ki so jih bili deležni. Iz skupne blagajne smo revnim udom naklonili 2180 Din razne podpore. Za druge dobre namene smo dali 2095 Din. Sv. maš za žive in mrtve ude smo oskrbeli 81. Bog daj, da bi bilo naše poročilo o tekočem letu še bolj razveseljivo.

A. D. tretjerednik.

PRIPOROČILA V MOLITEV.

A. Rajni III. reda.

1. Kamniško okrožje: Čehun Marija, Birk Frančiška iz Kamnika, Dolinšek Jožefa iz Stranj, Brešar Marija s Perovega, Jeretina Marija z Brda, Jagodic Frančiška s Šenturške gore, Černivec Uršula, Zalkar Jera, Fleischman Frančiška iz Mengša.

2. Nazareško okrožje: Celinšek Marija iz Mozirja, Hren Frančiška, Muhovec Marjeta, Beršnjak Ana, Svorž Marjeta z Rečice, Godicel Neža, Lipnik Leopold, Toter Neža, Rapka Antonija iz Skal, Valsler Marija, Tratnik Jernej, Tominšek Marija iz Št. Andreža.

3. Skupščina na Zgornji Ponikvi: Verdev Marjeta in Helena, Malovšek Barbara, Razdevšek Frančiška, Prnovšek Frančiška, Medved Rozalija, Sredenšek Neža, Blagotinšek Genovefa, Mastnak Viljem, Verdev Andrej, Vasle Marija, Jelen Jožefa, Miheljak Katarina.

4. Skupščina Studenice pri Mariboru: Kodrič Jožef, Jurančič Ivan, Kotnik Ter., Verne Marija.

5. Č. S. Lavrencija Pirnat, O. S. Fr. umrla na zastrupljenju krvi v Topolščici 17. apr. 1929.

B. Rajni Armade sv. Križa.

Mariborsko okrožje: Babnik Ludvik in Janko iz Ljutomer, Hotman Neža iz Št. Martina, Dvoršak Mar. od sv. Lenarta, Pšaidler Jožefa iz Kapele, Gajšek Roza in Harič Marija iz Maribora.

C. Živi.

Neimenovana priporoča v molitev svojega sina, naj bi ga Bog varoval, da ne bi zašel predaleč na napačna pota, ker je že itak v nevarnosti. Priložila je 10 Din. v podporo „Cvetja“. — Podstudenčnik Apolonija se priporoča v molitev za zdravje. M. G. priporoča v molitev svojo hčerko v težki zadevi in dve osebi za spreobrnjenje.

ZAHVALE ZA USLIŠANO MOLITEV.

Marija Gašperlin s Klanca pri Komendi se zahvaljuje služabnici božji Tereziji Ledochowski za zadobljeno zdravje. — Goli Antonija se zahvaljuje sv. Mali Tereziki, ker je od zastrupljenja krvi ozdravila. — Ivana Petkovšek iz Idrije se zahvaljuje S. Celini, ker je bila v stiski uslišana. Eliz. B. F. iz Nazareta se zahvaljuje sv. Antonu Pad. in sv. Tereziki D. J. za uslišanje in pomoč. — M. K. Št. Rupert se zahvaljuje M. D. v Celju, za naročbo „Cvetja“.

DAROV.

1. Zbirka frančiškanske misijske družbe v Mariboru.

a) Zbirka pospešiteljic: Paul Julijana, Sp. Polskava 25 Din, Stranjšek Frančiška, Maribor 100 Din, Augustiner Neža, Maribor 29.50 Din.

b) Posamezni darovi: Kongregacija slov. gospa Maribor 500 Din, Mueller Marija Klara, Maribor 300 Din, Stor M., Schifko Ter. po 20 Din, Jug Ivan, Letonja Alojzija po 10 Din, Kodrič Zofija 5 Din. — Za afrikanske misijone: Kajserberger Marija, Zunkovič Katarina po 100 Din, Kavčič Cec. 10 Din. — Za odkup otrok: Dajčman Marija za deklico (Marijo) 100 Din, Kumer Frančiška za dečka (Frančišek) 100 Din. — Za porabljene znamke so lani dale 1000 Din. — P. voditelj III. reda prosi vse skupščine svojega okrožja, da bi pridno zbirale porabljene znamke in mu jih ob priliki vizitacije izročale.

2. Zbirka frančiškanske mis. družbe v Kamniku.

Za Armado sv. Križa 240.50 Din, Za franč. mis. 93 Din, Za odkup dveh paganskih otrok 110 Din.

3. Zbirka frančiškanske mis. družbe v Nazaretu.

Močnik Marija, nabrala 130 Din, Kokovnik Ana, nabrala 166 Din 5 p, Marija Jamnik, nabrala 30 Din, Neimenovan iz Polzele dar za zamorčka 50 Din.

4. Zbirka franč. mis. družbe na Viču 1683 Din.

5. Razni misijonski darovi.

Za franč. mis. 10 Din. (Poslano iz Novega mesta.) Za misijone sploh Jevec Ivan 100 Din. Za misijon P. Baptista gdč. Marija in Ivanka Avbelj 200 Din.

6. Za armado sv. Križa.

Ivana Petkovšek v Idriji nabrala 4 lire. Darovale: Velikonja Marija, Poljanec Ivana po 1 liro, Poženel Alojzija 2 liri, Rugel Jera 40 Din, Kiovačič Marija 5 Din, Brezar Ana 10 Din, Hudoklen Uršula 22 Din, župnija sv. Barbare pri Vurbergu 100 Din, Kolšek Marija 100 Din, Kvas Ana 10 Din.

7. Za cerkev sv. Frančiška v Šiški.

Župnija Vič (zbirka) 3100 Din, Neimenovan, Ljubljana 1000 Din, Msg. Tomo Zupan 100 Din, Neimenovana 5 lir, M. Trampus, Kamnik 2 Din, Ana Franz, Braunau (Češko) 666 Din, ga Sadar 600 Din, Neim. 500 Din, ga Fr. Ileršič 100 Din.

8. Različni darovi.

Za zlatomašni jubilej sv. očeta po P. Emeriku Landergott, Novo mesto 12 Din. Za kanonizacijo S. Marije Celine Petkovšek Ivana, Idrija 3 lire. Za „Cvetje“ iz Kamnika po P. Bernardinu 12.50 Din.

UREDNIŠKI KOTIČEK.

Ker nekatera krajša poročila prihajajo prepozno in jih je pozneje, ko je že vse v redu stavljeno, težko vmes spravljati, bi prosil, da bi bil ves tak drobiž vsakega 10. v urednikovih rokah, drugače bo moral čakati naslednje številke. Naročnike pa prosimo naj tisto, kar spada upravnistvu, kakor naročnino, morebitne reklamacije, pritožbe glede do-stavljanja, naravnost na isto pošiljajo. Včasih gre kaka stvar skozi več zasebnih rok, predno pride na svoje mesto. To gotovo ni v prid redu, ki ga vsak želi. — One, ki naročnino za več let dolgujejo, lepo pro-simo, da se ne pustijo večkrat pismeno opozarjati, naj poravnanje svoj dolg. To je zanje in za nas nerodno. Ako je kdo v zadregi, smo rade-volje pripravljeni ga počakati, samo sporoči naj, da bi rad, a mu za-enkrat ni mogoče.